
S E V G < L < OKUYUCULAR

ÖZÜMÜZE DOĞRU geri dönüşte devam ettiğimiz yolculuğa hem maddi hem de manevi dünyanın pek çok imkanı eşlik ediyor. Bazen bu imkanları görebiliyor ve fark edebiliyoruz, bazense bu imkanların üstünden atlıyor ve geçip gidiyoruz. Her varlık farkındalığı ve şuur seviyesi oranınca bu imkanlardan faydalanıyor. Yeryüzünün her türlü enerjisi, her türlü olasılığı barındırdığı zamanlardayız. Her türlü enerji dediğimizde hem pozitif hem de negatif planların var gücüyle insanlığı sınavlara soktuğu dönemlerdeyiz.

İşte bu zamanlar da varlığa kılavuz olacak bilginin en çok ihtiyaç duyulduğu anla beliriyor. Her türlü bilgi insanlık için artık ulaşılabilir durumda. Üstü örtülü bilgiler gün ışığına açılmış durumda. Bu da bilgi kirliliğini, dejenerasyonu beraberinde getiriyor. Bilgi bir enerjidir. O enerjiyi en doğru şekilde hayata aktarmak da bireylerin sınavıdır. Peki, karşılaştığımız bilginin gerçekten bizim ihtiyacımız olan bilgi olduğunu nasıl anlayacağız? Bize ne yol gösterecek? Bilginin hazımsızlığını bünyemizde nasıl ortadan kaldıracacağız? Bu kadar yol arasında gerçek gitmemiz gereken yolu, bizi varlığımıza götüreceği yolu nasıl belirleyeceğiz?

Bu soruların cevabı yine bizim kendi varlığımızda yatıyor. Öncelikle her bilgiyi -hangi bilgi olursa olsun- akıl ve kalp süzgecimizden geçireceğiz. Bu bilgi bizi nereye taşıyor, gerçek ihtiyacım bu mu diye sorgulayacağız. Ve en önemlisi bize yakın olan bilgiyi uygulamaya koyacağız. Uygulamaya geçirilmeyen her bilgi sadece entelektüel bilgi olarak kalır. Eğer uyguladığımızda varlığımıza uymuyorsa, bizi bir yerden bir yere taşımıyorsa o bilgiyi bir kenara bırakma ve yolumuza devam etme cesaretini de göstereceğiz. Bu ancak o bilgi ile eşleşmemekle olur.

Uyanıklığımızın en üst seviyede olması gereken zamanlardayız. En verimli anlardayız. Bu imkanları en iyi şekilde kullanalım ve insanlığın geldiği bu son dönemin verimli enerjisini heba etmeyelim. Bilgilenin ve bilgilendirin. Karanlık içinde parıldayan bir ışık olun. Tek başına yanan bir ışık karanlığı nasıl aydınlatır demeyin. Yalnız değilsiniz... Zaman gelecek, ışıklar birleşecek.

BİLYAY Vakfı bünyesinde oluşan BİLYAY Akademi son hızıyla bilgi çalışmalarına Ekim 2010 döneminde de devam edecek ve dördüncü sınıfını oluşturacak. Bilginin bir parçası olmaya davetlisiniz.

Ruh ve Madde Yayınları

RUH ve MADDE

Yerel Süreli Yayın

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür
A. Cemal GÜRİSOY

Genel Yayın Yönetmeni
Tülin ETYEMEZ

Teknik Sorumlu
K. Levent KOSOVA

Çeviri ve Redaksiyon
Yasemin TOKATLI
Evren POZAN

Grafik Uygulama
Erkan TURAN

Kapak
Ferda GÜRİSOY

Dizgi
Ruh ve Madde Yayınları
Tel: (0212) 243 18 14 - 249 34 45

Baskı
Boraks Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi
Ticaret ve Pazarlama Ltd. Şti.
Maltepe Mahallesi Gümüşsuyu Caddesi
No:8 D:1 Zeytinburnu / İstanbul

ISSN 1302-0676

AĞUSTOS 2010 Sayı: 607 Cilt: 51

Bu dergi **İnsan** Birleştiren Bilgiyi Yayma (BİLYAY) Vakfı'nın bir kuruluşu olan **Ruh ve Madde Yayınları ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.** tarafından her ay yayımlanmaktadır.

Ruh ve Madde Yayınları yönetim merkezi:
Hasnun Galip Sokak Pembe Çıkmaz No: 4 Daire: 6
80060 Beyoğlu İstanbul
Telefon 0212.243 18 14 ve 249 34 45
Faks 0212.252 07 18

Abone adresi değişikliği, haberleşme ve havale gönderileriniz için Ruh ve Madde Yayınları P.K. 9 80072 Beyoğlu İstanbul adresini kullanabilirsiniz.

Aylık Ruh ve Madde dergisi ücreti: 5 TL
Yurt dışı aylık Ruh ve Madde dergisi ücreti: 6,25 Euro
Yıllık abonelik ücreti: 60 TL
Öğrenciler için yıllık abonelik ücreti: 52 TL
Yurt dışı yıllık abonelik ücreti: 75 Euro

Abonelik ve kitap ödemelerinizi PTT Posta Çeki ve Garanti Bankası havalesi aracılığıyla yapabilirsiniz.
Posta Çeki No: 655294
Garanti Bankası Galatasaray şubesi 6297501
Euro Hesabı: Garanti Bankası 9007955-503463

Kitap sipariş etmek isteyen okuyucularımızın sipariş tutarının üzerine yurt içi %25, yurt dışı %40 PTT ücretini eklemeleri rica olunur. Lütfen havale kartı veya posta çekinin arkasına istediğiniz kitapların adını yazınız ya da faks veya telefonla Vakıf Merkezine bildiriniz. Dileyen okuyucularımız internet adresinden de kitap ya da dergi sipariş edebilirler. Ödemeli gönderimiz yoktur.

RUH ve MADDE DERGİSİ'ne abone olanlara, tüm kitaplarımızda %30 indirim yapılmaktadır.

BİLYAY VAKFI ile RUH ve MADDE YAYINLARI hakkında bilgi almak ve sipariş vermek için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.
http://www.bilyay.org.tr
http://www.ruhvemadde.com
e-mail: bilyay@bilyay.org.tr
info@ruhvemadde.com

Reklam Fiyatlarımız:
Arka Kapak (renkli) 500 USD
Ön Kapak çeri (renkli) 200 USD
Arka Kapak çeri (renkli) 200 USD
çeri Tam Sayfa 150 USD
çeri Yarım Sayfa 100 USD

<çindekiler

- 4 **Realite-Spiritüel Gelişim** Ergün Arıkdal
- 9 **Cömertlik ve Fedakarlık** Bedri Ruhselman
- 12 **Kolektifin Gücü** John Hagelin
- 16 **Beşeri Karakterize Eden Vasıflar**
Sadıklar Planı'ndan Alıntılar
- 17 **Konuşmak** Varlık: André Luiz
Akış
- 18 **Çocuklar ve Para** Lillian Firestone
- 24 **Dört Element** Seyhan Okan
Evrenin Ana Maddeleri
- 28 **Şamanlar: İlk Bilimsel Araştırmacılar ve İlk Ruhsal Uygulayıcılar**
Stanley Krippner
3. Bölüm
- 34 **Pratik Felsefe Okulu'ndan Yeni Gelişmeler** A. Cemal Gürsoy
- 36 **Ouspensky Anlatıyor** P. D. Ouspensky
2. Bölüm
- 42 **Sevginin Yolu Fedakarlıktan Geçer** Atilla Ultav
- 44 **Ekoloji** Lorna St. Aubyn
- 50 **Şifa Deneyimi** Barbara Ann Brennan
- 57 **BİLYAY Akademi Yaz Tatiline Girdi**
Haber
- 58 **Düşünce Formları** Fadime Emir
- 63 **Etkinlikler**

REAL < TE

Spiritüel Gelişim

Ergün Arıkdal

HEPİMİZ Dünya Organizasyonu'nun birer unsuruyuz. Hem onun adına hem kendimiz için çalışıyoruz. Ve diyoruz ki, "Dünya bugünkü şartlarından çıkarak, bütünsel tekamülünü meydana getirsin." Elbirliğiyle bunun için uğraşıyoruz. Belki de kaybolmuş olan o cenneti yeniden kurmak için...

Anlayıp anlamamak, bilmek bilmemek önemli değildir. Hepimiz kendi görevimizi yapıyoruz. Milyarlarca yıldan beri bu gezegende enkarne olan varlıkların % 99,9'u fizik planların, fizik hayatın, duyguların ve fizik bilgilerin gelişmesi için yaşamıştır. Kendilerine dinsel ya da manevi bilgiler diye verilenler dahi, onun fizik evrene uyum sağlamasını öğretmek ve anlatmak için verilmiştir.

Dinler de fizik bilgidir ibarettir; Dünya ile insanın en iyi şekilde uyum sağlayabilmesi içindir. İster topluma uyum olsun, ister komşunun komşuyla geçinmesi olsun hepsi belirli şekillerde formüle edilmiştir. "Birbirinizi öldürmeyin. Yalan söylemeyin. Başkalarının hakkını yemeyin. vb."

Öncelikle Fiziğe Uyum

GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ her şey insan varlığının fizik evrenle yumuşak ve tatlı ilişkisini sağlamak içindir. Bunun dışında bize gerçekten manevi bir gelişmeyi öğretiyor mu? Yani spiritüel bir uyumun nasıl yapıldığı yazılı mıdır? Bulabiliriz ama muhakkak yine bir labirent halinde, fizik evrenle olan uyum mekanizmalarının içinden geçerek, spiritüel bir uyumu öğretirler. Az uyku, az yemek, az konuşmak...

Bu üç düstur sufilerin aktardığı bilgilerdir. Spiritüel yanlarını geliştirmek istiyorsan az uyuyacaksın, az yiyeceksin ve az konuşacaksın. İşte, kendinizi fizik ortamdaki tecrit etme, ayırma politikaları. İç varlığa yönelmiş oluyoruz. Ama iş yine fizik ortama olan uyumumuzdan başlamaktadır. Önce fiziğe hakim olup sonra psikik yanımızı ele almak.

Günümüzde yapılan tarikat çalışmalarında da bunlar aynen geçerlidir. Az konuşmaktan amaç, insanlarla olan ilişkiyi kesip zikir denilen işlere yönelmektir. Az uyku ise ibadete daha fazla zaman ayırmaktır. Az yemek yenirse bedenin kaba enerji dönüşümü yok edilip, şakralar arasındaki bağlantı güçlendirilir. Nitekim oruç tüm bunları kapsamı içine almaktadır.

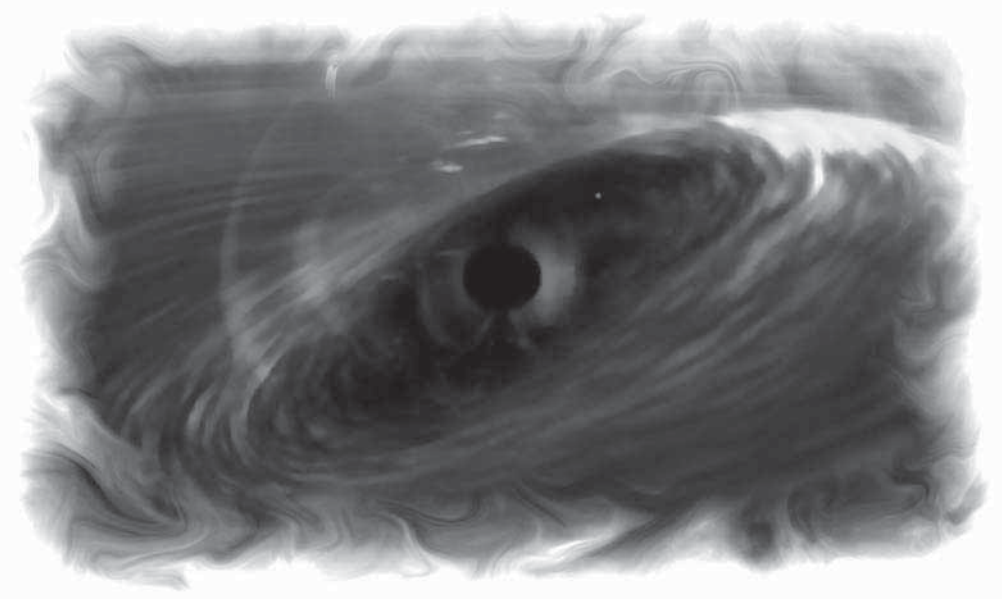
Demek ki insanlık olarak böyle bir spiritüel gelişmeyi tam anlamıyla henüz tatmış değiliz. Gerçek bir spiritüel yaşamın ne olduğunu bilmiyoruz. Hep onun kıyısında köşesinde kalmışız. Kaybolan cenneti bulmanın altında yatan bir anlam da, bütün insanlık olarak, gerçek spiritüel ve mantal bir tekamülün içine girmeye

hazırlanmaktadır. Biz şu anda hiçbir şeyi tatmış değiliz.

Bu nedenle sevginin ne olduğunu bilmiyoruz. Sevgiyi yaşayacak gücümüz henüz oluşmuş değil. Biz insanlık olarak sevgiyi daha yaşamadık. Ona tahammül edebilecek yeteneğimiz yok ama geliyoruz. Spiritüel bir gelişmenin içine girdiğimizin en öncül belirtisi herkesin sevgiyi hissetmesi, anlaması, farkına varması ve gözlerinin parlamasıdır. Herkes o duyguyu yaşayacaktır. Artık o iklime girilmiş olacaktır. Sevgisizlik diye bir olgu garip gelmeye başlayacaktır. O duygudan mahrum olmak işte o zaman, belli olacaktır.

Ama bizler bulunduğumuz duruma uygun şekilde sevgi enerjisiyle doluyorsak, onu kullanmamız gerekir.

Başkalarına aktarmamız gerekiyorsa aktarmalıyız. Ama bu enerji herkeste eşit derecede yoktur. Bunu da bilmemiz lazımdır. Gerçek sevgi herkeste dolaşmaya başladığı zaman ne savaş ne silah kalır.

Tanrısallığımızı Fark Edelim

HEPİMİZİN, mensubu olduğumuz planlarımıza, Rabb'imize karşı olan sorumluluğumuz, bize ekilmiş olan sevgi tohumlarını yeşertmek ve uygun gördüğümüz ortamlara onları ekmektir. O tohumları bastırmayalım, bırakın çıksınlar. Bizlerde yeşermiş olan o tohumları başka yerlere ekelim. Onun ne zaman ve hangi şartlarda yeşereceğinin sorumlusu bizler değilizdir. Bize onu ekmek düşer. Arazinin sahibi onu istediği zaman sular, istediği zaman yeşertir. Ancak önce tohumun olması lazımdır. Tanrı, bize ekmiş olduğu tohumların

başka yerlere de ekilmesini bizden istemektedir.

O halde, insan ya da varlık olmanın tanrısallığını hissetmeye çalışalım. Yaptığımız iş tanrılık bir iştir. Bu o kadar yüce bir iştir ki, insan ister istemez nereye adım atacağını şaşırıyor. Nereye baksak her şeyin bir vazife üzerinde çalışmakta olduğunu görebiliriz. Her şey yerli yerinde, mükemmel bir şekilde, organizasyonun bir çivisi, bir teli vs. Çevremizde muazzam bir örgü var. Her yerde tasavvurumuzun dışında bir tesir ağı, bir iletişim bulunmaktadır. O zaman tanrısallığı fark edebiliyorsunuz.

Ama bunların hiçbirinin Yaratan'la ilgisi yok. Yaratan tarafından yaratılmış olmanın şerefini taşırsınız o zaman. Yerinizi fark edersiniz, bellidir.

Yüce bir Değişime hazır olan bir dünyada yaşıyoruz. Değişimlerin üst üste, hızlı bir şekilde gerçekleştiği bir devirdeyiz. Zamanın bu derecede hızlanmasının bir hikmeti vardır. Eğer zaman enerjisi hızlanmamış olsaydı,

ne bilgisayarlar ne televizyon ne de jetler ortaya çıkardı. Bunlar kendi organizasyonumuzun zamanın akışına ayak uydurmak için meydana getirdiği şeylerdir. Bilgi alışverişinin gelişmesi başka türlü mümkün olmazdı.

Her Olay Kendi Zaman ve Mekanına Aittir

ZAMAN AKIŞININ farkına varmak her zaman mümkün olmayabilir. Ancak olayların mevcut olduğu anda değerlendirme zorunluluğunu görebilmekteyiz. Olaylar, cereyan ettiği zaman ve mekan içinde değerlendirilir. O zaman ve mekan dışında yapılan her değerlendirme, olayın gerçeklik derecesi üzerinde bizi yanılgılara sürükleyebilir.

Örneğin, M.S. 622 yılındaki zaman ve mekan yoğunluğunu bilemeyeceğimiz için oradaki olaylar hakkında karar vermek, onlardan sonuç çıkarmak çok yanlıştır. Bu yüzden tarih bir bilim dalı değildir. Çünkü o zamanki realiteyi şimdiki realiteyle ele almak hatalı bir çıkarımdır. Nitekim bunun en eksik örneklerini şimdiki insanların, geçmişte yaşanan dinsel olayları sanki şimdiki yüzyılda oluyormuş gibi yorumlamalarında görmekteyiz. Hiç kimse Musa'nın bir Mısırlıyı bir tokatta öldürmesini eleştiremez. Muhammed'in çok sayıda kadınla evlenmesini kınayamaz.

O devrin zaman ve mekan şartlarını buraya getirip inceleyemeyiz. Bilim adamlarının yapacağı bir şey varsa, o da şuursal bir zaman yolculuğu yaparak o zamana geri gitmektir.

Her zaman ve mekan kesişmesinde meydana gelen bir bütünlük, bir zorunluluk vardır. Bu zorunluluk yaradılışla, varlıkların kendi mevcudiyetleriyle, bütün olanakların bir araya gelmesiyle ilgili bir zorunluluktur. Binlerce olanağın bir araya gelmesiyle, yüzbinlerce çabanın sonucunda o olay meydana gelmiştir.

Kureyş kavminin çeşitli putlara tapmasını eleştiremeyeceğimiz gibi, Sümerlilere ve Mısırlılara çok sayıda tanrıları olduğu için "küfür sahibi" diyemeyiz. Onların kendi zaman ve mekanlarında bu böyle gerekiyordu. Kendi zaman ve mekanlarının icaplarını yerine getiriyorlardı.

Sürekli Akan Bir Evren

AYNI ORGANİZASYONU oluşturan Dünya insanları olarak, birbirimizi eleştirirken kusur arayarak eleştirmemeliyiz. Şöyle demeliyiz: "Şu senelerde şu ülkedeki insanlar şu olay karşısında böyle hareket edebilmiş. Demek ki zorunluluk öyleydi. Şimdi, kalkıp oraya gidelim ve o türde hareket etmelerine zorlayan neyin olduğunu görelim." İşte, o zaman gerçek müşahedede bulunuruz.

Geçmişteki olayları ya da başımızdan geçenleri şu anki realitemizle eleştirmeyelim. İçinde bulunduğumuz durum ile ele almalıyım. Çünkü bizim içinde bulunduğumuz durum ile onların içinde bulunduğu durum ayrıdır. İşte, gerçek tarihçi, adeta psişik bir gemiyle geçmişe gider ve onların içinde bulunduğu durumu gözler.

İnsanlığın hareketindeki hiçbir sebep, ister bireysel, ister kolektif olsun, o günkü sebep değildir. O

sebepler çok gerilerden gelir. Spiritüel anlayışın, yaşama uyum sağlamanın yollarından biri de, gördüğümüz şeylerin şu anda mevcut olan şartlardan meydana gelmediğini bilmektir. Çok daha önceden hazırlanan şartlarla o buradadır. Örneğin, biz şu andaki biz değiliz. Bir, bizden önceki biz var; bir de bizden sonraki biz vardır. Şu anı yaşarken, aynı zamanda bizler geleceği de yaşamaktayız. Zaman ve

zaman şu anda vakit geçirilmekte olan bilgilerin doğrusuyla karşılaşacağız. Gerçi bu gelişim, dünya kurulduğundan beri harekete geçmiştir. Buraya enkarne olan varlıkların spiritüel gelişime geçebilmesi için önce tüm bu fizik boyuttaki ayrıntılı eğitimi görmesi gerekiyordu. Dünyanın bize vermiş olduğu etkilere uyum sağlayıncaya kadar onunla hemhal olmamız lazımdı.

mekanı uyuşturmak çok büyük bir organizasyon işidir.

İşte, Yeni Çağdaki spiritüel gelişme sürecinde bu tür konular konuşulacaktır. Bunlar insanların kendi aralarındaki fikir ve bilgi alışverişlerinde, konuşmalarında normal olarak kullanılacaktır. O zaman spiritüel bir yaşam içinde olduğumuzu anlayacağız.

Spiritüel gelişime geçtiğimiz

Tüm insanlık, her şeyin sona ermek üzere olduğu şu devirde, her türlü baskıya karşı uyum sağlamaya çalışıyor. Girmiş olduğumuz yol bizi ister istemez spiritüel bir gelişimin kapısına kadar bırakacaktır. Geri dönüşü olmayan bir yoldur bu. İnsanların, çevrelerinde örülmekte olan yeni örgünün farkına varması lazımdır.

Bütün hazırlıklar, olaylar bu yeni örgünün kurulması içindir.

Cömertlik ve Fedakarlık

Bedri Ruhselman

HAYATTA, insanlar her adım atışlarında uğradıkları sıkıntıların temellerini yoklamaya alışmış olsalardı, muhakkak karşılarında tabiatın güzel örneklerinden kendilerinin ayrılmış olmaları halini bulurlardı. Tabiat içinde yaşamaya mahkum bulunan insanlar, ondan ayrı bir tempoda hareket etmeye kalkıştıkları anda önlerine çetin engellerin, sarp uçurumların çıkmaya başladığını görmekte gecikmez. Tabiat insanların bir mürşidi, bir rehberi olmalıdır. Zira orada İlahi İrade Kanunları'nın icapları kendini gösterir. Ve insan bu görünümü gözledikçe, onun derin ve dibi bulunmaz anlamlarına yavaş yavaş nüfuz etmeye başlar. Bu anlamlara nüfuz ettikçe öz varlığında vicdanının kıpırdayışlarını ve sesinin daha gür çıkmaya başladığını görür. Ve ona tabi olmanın lüzum ve ihtiyacını daha iyi duyar. Bunu duydukça da ilerleme ve yükselme yolunda, yani kurtuluş ve selamet yolunda süratle mesafeler ve merhaleler aşmaya başlar. O halde, hayat yolunu mümkün olduğu kadar rahat ve huzur içinde geçirebilmek için tabiatı görmek ve ondan ibret dersi almak gerekiyor.

Fakat tabiatı görmek ona sadece bir koyun gibi bakmak demek değildir. Tabiattaki sayısız olayları, varlıkların hallerini ve çeşitli eserleri uyanık bir gözle müşahade etmek ve bütün bunlarda saklı olan insan üstü şuurun kainatşümül delaletlerine yavaş yavaş nüfuz etmeye çalışmak tabiatı görmek demektir.

O halde, tabiata beraberce yönelelim. Acaba orada en belirgin olarak karşılaşacağımız şey ne olacaktır? Sevgili okuyucularım, tabiatta en çok göze batan bir konu olarak ben neyi görüyorum biliyor musunuz? Vericiliği!

Tabiatta her şey verici. Hatta ilk bakışta alıcı gibi görünen toprak bile, ancak yine vermek için, verebilmek için alıyor! Ne garip şey!

Buradaki görüş ve duyuşlarımı belki açık olarak ifade edemedim. O halde, sizlerle birlikte incelemeye başlayalım: Madem ki işe topraktan başladık, onunla devam edelim. Toprak, evet simsiyah ve kesif bir kütle! Hep alıyor, her şeyi

sinesinde yok ediyor. Göklerden çektiği suları fil gibi yutuyor, hayat sahibi bütün varlıkların bedenlerini doymak bilmez kucağında öğütüyor, eritiyor. Fakat yine, ne gariptir ki toprak olmasaydı bu dünyanın ne göklerinde su olurdu ne de ruhlarında beden! Yani göklerin suyunu o verdiği gibi, bedenlenen ruhlara da gerekli olan maddeleri yine toprak vermektedir. Ey toprak, koca toprak! Gerektiğinde tereddüt etmeden büyük bir cömertlikle, ihtiyacı olanlara tekrar vermek üzere, işini görmüş ve bitirmiş olanlardan malını derhal geri almasını bilen eski, işgüzar bir ihtiyar depo memuruna benziyorsun!

Ya gökler! Onlara ne dersiniz? Onların vermedikleri şey var mı? Yetişmek üzere bulunan bitkiler, yaşamak ihtiyacında olan hayvanlar ve insanlar gökten neler almazlar! Allah'ın maddelere ait nimet ve rahmetlerinin bir kısmı göklerden gelir. Yıllarca yağmur yağmasa, gökler kurusa ve havadan eser kalmasa dünyanın hali nice olur? Dostlarım, sevgili okuyucularım, ağız ve burunlarınızı sımsıkı olarak iki dakika kapamanız, gökler aracılığıyla verilmiş olan nimetlerin küçük bir kısmından mahrumiyetin anlamını size hatırlatmaya yeter. Mademki söz göğe intikal etti, biraz da güneş babamıza bakalım. O ne mübarek şeydir! Allah'ın dünyaya bahsettiği en büyük lütuflardan biri de güneştir. Güneşin dünyamıza vermiş olduğu hediyelerin çoğundan bizim haberimiz bile yok. Güneş sıcaklık verir, ışığın her türlüünü verir, sağlık verir, hayat verir, neşe ve emniyet verir... Sıra ile birkaç gün ondan mahrum kaldığımız zaman

ruhlarımızın sıkıntı içinde kaldığını duyarız. Hava açılınca içimiz de beraber açılır, neşemiz artar, gençleşir ve zindeleşiriz. Güneş sürekli verir ve bizden hiçbir şey istemeden ve almadan verir.

Yine dünyamıza dönelim: Sevgili ağaçlar, güzel fidanlar! İnsanlara karşı ne kadar cömerttirler! Bir avuçluk gübre ile birkaç kova suya karşılık bize neler vermezler! Olgunlaşmış meyveleri, vitaminli gıdaları, güzel kokulu rengarenk çiçekleri ve hatta hastalarımızın şifasına çare olan çeşitli ilaçları veren hep bu fedakar ve cömert yeşil elbiseli can kardeşlerimizdir. Onlar bunları bize verirken ne tiksiniyorlar, ne gururlanırlar, ne kafa tutarlar ve ne de bizden bir karşılık beklerler.

Ya zavallı hayvanlar? Onlar ne kadar cefakeşirler ve insanların elinden neler çekmezler! Bununla beraber, onlar hep verirler. Hatta bu vergilerini -çok kötü ve onların hayatı pahasına istismar eden insanlara kızmazlar- yine verirler. Yumurta, süt, yağ, deri, hatta et ve canlarını bile büyük bir teslimiyet ve sükunetle verdikleri insanlara, bunlar yetmiyormuş gibi masumane sevgilerinden, sadakatlerinden, yardımlarından, dostluklarından da büyük paylar ayırarak ruhlarını da verirler. Zavallı, çaresiz, dilsiz ve masum hayvan dostlarımız!

Peki ama insan, bu dünyanın üstün varlığı olan insan, tabiatın bütün bu cömertliğinden bol bol ve istediği gibi faydalanan insan hiçbir şey vermeyecek mi? O bu aldığı şeyleri ödemeyen, hiç olmazsa ödemeyen, bataklı bir borçlu olarak mı dünyada yaşayacak? Fakat sırası gelince mahlukatın eşrefi olduğunu övgüyle söylemekten

çekinmeyen insan, keşke bu şeref gururunu göstermeden önce, diğer bütün dünya varlıklarının üstünde olmasının ilk nişanesi bulunan cömertlik ve fedakarlığını öne sürebilseydi! İşte, o zaman o, hakiki bir üstünlük ve hakiki bir şeref duymanın büyük huzur ve saadetini kavuştuğunu anlayabilirdi.

Fakat yolumuz nereye çıktı? Nereye gidiyorduk, nerede takılıp kaldık? Bugünün insanoglu tabiatta ne bir hayvan ne bir bitki ne bir gök, hatta ne bir toprak kadar cömertlik göstermiyor, gösteremiyor. Ne yazık! Bugünkü insanın kalbinde bir tek duygu var: Bütün nimetleri sadece kendi şahsında toplamak hırsı. Kafasında bir tek düşünce var: Bütün nimetleri sadece kendi şahsında toplayabilmenin milyonlarca yollarını araştırıp bulmak kurnazlığı! Ne yazık ki bu acıklı halini o, kendisi için bir hak, bir kazanç da sanıyor!

Bu yol, yol değildir. Bu yol tabiattan bir ayrılış yoludur. Fakat tabiattan kim ayrılabilir ki. Buna imkan var mı? Tabiat bir ahenktir. Bu ahenge katılmamak insanın elinde asla değildir. Yalnız, bu ahenge uymayanları yola getirmek için çok etkili çeşitli araçlar vardır. İşte, bu araçların başında hayatta insanların

her adımlarında karşılaşacakları rahatsızlıklar, huzursuzluklar, engeller, güçlükler ve ıstırapların her türlü gelir.

Fakat bugünün insanı bu rahatsızlıklara ne kadar çok alışmış? İnsanın öz varlığı için hiç de tabii olmayan, hiç de arzu edilmeyen ve beklenmeyen bu meşakkatli ve zahmetli hayat tecellilerini insan kendisi için ne kadar doğal görmekte ve ona ne kadar tevekküllü bir ataletle boyun eğmektedir?

Fakat ümidimizi kesmeyelim, insanlar için de bir gün muhakkak şafak sökecek, intibah devri gelecek, öz varlığın büyük ve hakiki ihtiyaçlarının duyulması hali meydana gelecek ve o zaman gelecek günlerin insanogulları, madde ve nefsanîyet üstünde hakim olan ruhlarının bu ilahi ihtiyaçlarını tatmin etmenin müessir çarelerini aramak faaliyetine geçerek, bugünkü ataletlerinden, uyuşukluklarından kurtulacak ve o müessir çarelerin başında cömertlik ve fedakarlık hissini bulduğunu bütün varlıkları ile idrak edecek ve işte o zaman dünya, dünya olacak; insan hakiki insan olacak ve dünyada azabın yerini huzur, kederin yerini neşe, bedbahtlığın yerini saadet tutacak, genel sevgi bütün kalplere yayılacak. Ancak bu mesut an gelip çattığı zaman, insan anlayacak ki tabiatta bütün verici tezahürleriyle Allah'ın büyük ve sonsuz nimetlerini etrafındakilere bol bol vermeye vasıta olan bütün tabiat varlıklarının arasına, kendi aciz varlığı da kudreti oranında karışabilmiştir ve karışmalıdır. Fakat bu mesut gün neden gecikiyor ve niçin geciksin?!

Kaynak: *Ruh ve Kainat Dergisi*, Şubat 1953.

Kolektifin Gücü

John Hagelin

BİR STRES SALGININDA yaşıyoruz. Doktorlar, hepsi de stres hastalıkları olan -şimdilerde metabolizma hastalıkları olarak anılan- inme, yüksek tansiyon ve kalp hastalıklarının endişe verici yükselişini bildirmekteler. Bunun sonucunda, toplumda gerginliğin görülmesi beklenir ve her gün ortaya çıkmaktadır ki bu da bolca vardır: işlenen suçlar, aile içi şiddet, terörizm ve savaş.

Meditasyon, etkili ve bireysel stresi yok ettiği bilimsel olarak kanıtlanmış bir yol sağladığına ve de bir toplum bireylerden oluştuğuna göre, toplumsal stresi etkisiz hale getirmek amacıyla meditasyonu kullanmak fikri akla yatkın görünmektedir. Bunun sonucunda, işlenen suç sayısında ve stresle ilişkili davranışlarda bir azalma olacağı beklenir.

Meditasyon aracılığıyla toplumsal şiddeti olağanüstü bir derecede azaltabileceğinizi hiç kimse tahmin edemezdi -ben edemedim- çünkü derin etkiler oluşturmak için herkesin birden meditasyon yapmasını gerektirmemektedir. Göreli küçük bir grup insanın toplu meditasyon yapmasının güçlü bir yayılma etkisi, onları çevreleyen ortamdaki stresi ölçülebilir tarzda azaltma etkisi vardır. Bu makalede vurgulamak istediğim olgu budur. Ayrıca bu olguda, gerçekten ilginç bir fizik ve metafizik bağlantı da bulunabilir.

1993 yazında, hava sıcaklığı yaz ve kış arasındaki altı ay boyunca artan bir dönem boyunca işlenen suç oranının da yükseldiği Washington'da bir çalışma yürüttüm. İnsanlar daha geç saatlere kadar dışarıda kalmaktadır, daha öfkeli ve huzursuzdurlar, daha çok kavgaya tutuşmaktadırlar ve suç oranı artmaktadır. Bu, kesinkes bilinen yıllık bir eğilimdir. O yaz mevsiminde, haziran ile temmuzda bölgeye çok sayıda meditasyon uygulamacısı getirdik ve bir bölümünü de eğittik. Grup, bu dönemin hemen hemen tam ortasında belli bir büyüklüğe -2.500 kişiye (en sonunda 4.000 kişiye)- ulaştığında önceki verilere, hava koşullarına ve diğer etkenlerin çeşitliliğine dayalı olarak beklenen

oranlarla karşılaştırıldığında, suç işleme oranında açık ve istatistiksel olarak anlamlı olan yüksek bir düşüş belirlendi.

Yerel polis, FBI ve yirmi dört bağımsız kriminolog (suç bilimci) ve de Maryland Üniversitesi, Teksas Üniversitesi ve Temple Üniversitesini kapsayan belli başlı enstitülerden hava gibi değişkenleri kontrol eden, yüksek karmaşıklıkta araştırma araçlarını kullanan sosyal bilimcilerle iş birliği yaptık. Araştırmaya katılan herkes dil, analiz ve sonuçlar üzerinde anlaşmaya vardı ve bu sonuçlar oldukça şaşırtıcıydı. Suç işleme oranında %20 düşüş öngördük ve %25 düşüş elde ettik. Tam da bu çalışmadan önce, Washington polis şefi televizyonda yayınlanan bir söyleşide, "Suç oranını %20 azaltmak için deveye hendek atlatmak gerekir," gibi bir şey söylemişti. Yine de, bilgi toplayarak ve analiz ederek kendi departmanının bu deneye katılması için izin verdi. Sonunda, bu araştırmanın makalesi yayımlandığında (*Toplumsal Göstergeler Araştırması* 47:153-201, Haziran 1999) altındaki imzalardan biri de emniyet departmanına aitti.

Bu vakada söz konusu grup, yaklaşık bir buçuk milyon nüfusu olan bir kentte, sadece birkaç bin insandan oluşmaktaydı. Demek ki görece küçük bir grup daha geniş bir gruba tesir etmekteydi. Bu kadar şaşırtıcı olan da işte, budur. Ve bu araştırmanın akla getirdiği, yalnızca suç oranını azaltmakla sınırlı olmayan başka şeyler vardır. Kanımca, günümüzde akla ilk

geleni etnik savaşları, Ortadoğu'daki karmaşayı vb. durdurmak ile ilgili olanıdır. Aslında, 1980'lerde İsrail-Lübnan savaşı zirve noktasındayken benzer bir deney yapılmıştır.

Meditasyon yapanların sayısının en çok olduğu günlerde (ve ayrıca onun izleyen günde de) çatışma düzeylerinin belirgin şekilde -genelin %80'i civarında- azaldığını bulguladık. Bunun istatistiksel olarak anlamlı ve ayrıca şaşırtıcı bir etki olduğu ortaya çıktı çünkü bu çatışmanın ve de yüksek gerginlik yaşayan çevre nüfusun orta yerinde sadece 600 ile 800 kadar meditasyon yapan insan vardı.

Bu sonuçlar Yale Üniversitesinin bülteninde (*Journal of Conflict Resolution* 32:776-812, Aralık 1988) yayınlandı; bu bültende diğer üniversiteleri, meslektaşları ve grupları bu çalışmayı tekrarlamaları için cesaretlendiren bir mektup da yayınlandı. Editörler bu çalışmanın düşündürdüklerinin çok ötelere uzanan sonuçları olduğunu ve dolayısıyla temel önemde olduğunu hissettikleri için bu sonucun istatistiksel olarak şanstın kaynaklanan hatalarını test etmek üzere tekrarlanması gerektiğini vurgulamışlardı. Ve sonraki iki yıl içinde böyle testler yapıldı. Bu 821 günlük süre boyunca yapılan sonraki yedi deney meditasyonunun İsrail-Lübnan savaşına etkileri incelendi. Bu gruplar İsrail'de, çatışmaların yaşandığı bölge olan Lübnan'da, Orta Doğu'nun çeşitli noktalarında, Avrupa ve dünyanın diğer yerlerinde toplanan meditasyon gruplarıydı.

Her bir vakada grubun boyutu (önceki araştırmaya dayalı olarak) etkide bulunacağı öngörülen bir sayıya ulaştığında, şiddette belirgin ve

istatistiksel olarak anlamlı bir düşüş saptandı. Ayrıca başka çalışmalarda, böyle bir meditasyon yapan grubun coğrafi açıdan yakınlarında olan insanların -sanki onlar meditasyon yapıyorlarmışçasına- artan EEG tutarlılığı, kortizol plazmasında azalma, kandaki serotonin seviyesinde artış, biyokimyasal ve nörofizyolojik değişimler gibi fizyolojik değişiklikler deneyimledikleri belirlendi.

Tüm bu çalışmaları bir araya getirdiğinizde, şiddet oranındaki düşüşlerin, yalnızca rastlantısal -istatistiksel olarak şanstıan kaynaklanan hatadan kaynaklanıyor- olması olasılığı, on üzeri on dokuzda birinden bile azdı. Grup meditasyonlarının etkisi üstüne yapılan, altmışı aşkın farklı deneyi belgeleyen çok sayıda makale en zorlu standartlara sahip hakemli bilimsel bültenlerde yayınlandı. Bunun toplumbilim tarihinde en yüksek titizlikle saptanmış ve derinlemesine test edilmiş fenomen olduğuna inanıyorum.

Sicimler ve Uzay-Zaman

YAPICI ENTERFERANS olarak anılan temel bir ilke vardır. Birden fazla hoparlör veya radyo anteninin aynı müziği çalması durumunda olduğu gibi, çok sayıda ışığıncının tutarlı tesiri ile ilgilidir. Her bir kaynaktan gelen tekil ses dalgaları daha büyük bir dalga oluşturmak üzere bir araya gelirler; güç, birleşmiş dalganın yüksekliğinin karesi ile orantılıdır. Bu nedenle, hoparlörleri birbirine yaklaştırdığınızda yayılan güç, hoparlörlerin sayısının karesi oranında büyür; bu örnekte, üç hoparlörü yan

yana getirerek dokuz hoparlörün gücünü elde edersiniz. Aynı durum, söz konusu ister hoparlörler, antenler ister meditasyon yapan bir grup insan olsun herhangi bir tutarlı neşredenler grubu için de geçerli olacaktır ve bu, bizim meditasyon toplantılarımız örneğinde, nüfusun belli bir yüzdesinin (%1), sadece kare kökünün bile şiddet oranları üstünde tekrarlanabilir ve kanıtlanabilir şekilde ölçülebilir olan bir etki oluşturmaya yeterli olduğunu açıklamaya yardımcı olur. Amerika Birleşik Devletleri'nde vatandaşların üç yüz milyonun %1'inin karekökü sadece 1.732 kişidir.

Peki ama bizler nasıl oluyor da birbirimiz üzerinde uzaktan böyle bir etkiye sahibiz? Henüz net bir yanıt olmamasına rağmen ipucu, insan varoluşunun fiziksel düzeylerinin -bedenlerimizin ve moleküller, atomlar, kuarklar ve leptonlar aleminin- altında saf, soyut, evrensel bilincin birleşik alanının uzandığı fikrinde bulunabilir. Gerçekliğin bu düzeyinde, zihnin bu noktasal olmayan düzeyinde uzayın niteliklerinin -en azından teoride- olağanüstü deneyimler barındırmaya muktedir olduklarını keşfedersiniz. Orada aşağılara indikçe, uzay değişmeye başlar. Uzay-zaman köpüğü olarak adlandırılan şeyin içinde fokurdayıp kaynamaya başlar. Ve bu uzay-zaman köpüğünde, uzay-zaman geometrisinin bu sürekli köpürüp alt üst oluşunda solucan delikleri yaratılır. Bu solucan delikleri Einsteinci nedenselliğe itaat etmez. Orada, şeyleri geçmişte olduğu kadar gelecekte de etkileyebilirsiniz.

Bildiğimiz ve sevdiğimiz parçacıklara ve kuvvetlere -yerçekimi, elektromanyetizm ve benzeri- ek

olarak odayı doldurdıkları halde göremediğimiz ek kuvvetler ve tanecikler de vardır. Bir zamanlar, bunların insan yaşamı ile ilgisiz oldukları düşünülürdü çünkü bunlar bizimle ilgi konusu olamayacak kadar zayıf olan yerçekimsel açıdan etkileşimdeydi ancak. Ama süper sicim bağlamında hesaplamalarınızı doğru yaparsanız, bunların bizimle -daha zayıf olsa bile- elektromanyetik olarak da etkileştiklerini bulursunuz. Bu ise bu odada bizi çevreleyen dünyanın pek az aydınlatılmış olduğu anlamına gelir: onun bakış açısından değil de bizim bakış açımızdan pek az aydınlatılmıştır. Onun bakış açısından, **biz** pek az aydınlatılmışızdır. Ve bu pek az aydınlanmış olan dünyada henüz bizim gözlemlenebilir alanımız içinde olmayan ama çok uzak mesafelerden etkide bulunan çok etkili ışığılar veya iletişimciler olan bedenler, nesnelere, şeylere -ve bazı çok ilgi çekici mekanizmalar- olabilir ve muhtemelen de vardır.

Bu fikir bilim kurgu değildir; süper-sicim teorisinin matematiği kullanılarak kanıtlanabilir. Çok yeni, çok heyecan verici bir süptil cisimler -düşünce- fiziği ortaya çıkmaktadır ve insanlar arasındaki uzak mesafeli

etkileşimler için ek mekanizmalar önermektedir. Bizlerin, baskın olarak düz uzayda yaşadığımızı ve çok büyük mesafeler arasında, hatta geçmiş ve geleceğe uzanan anlık iletişim geçitleri sağlayan kestirme yolların bu uzayda birbirini kesen çapraz çizgiler oluşturduklarını önermektedir. Varlığımızın özünde hepimizin tek olduğu birleşik bir alanda bağlantıda olduğumuzu varsayacak olursak, birbirimizi nasıl etkilediğimizi anlamak çok kolaylaşır. Ve varlığın bu birleşik alanıyla temas kurduğumuzda toplumun kolektif bilincindeki bu birliği, bu uyumu ve bu tutarlılığı canlandırırız. Ve bunu yaptıkça, herkes birlikte daha uyum içinde hareket eder görünür. r

Kuantum fizikçisi, eğitimci, kamu politikası uzmanı ve dünyanın başta gelen barış savunucularından bir olan Dr. JOHN HAGELIN Bilim, Teknoloji ve Toplum Politikası Enstitüsü müdürüdür ve Barış için Bilim Adamları Küresel Birliği'nin uluslararası müdürüdür.

Dr. Hagelin'in 18 Şubat 2007'de Hollanda'da yaptığı ve *IONS Shift* dergisinin Haziran-Ağustos 2007 sayısında yayınlanan konuşmasını çeviren: Nur Alkış.

SADIKLAR PLANI'NDAN ALINTILAR

Beşeri Karakterize Eden Vasıflar

Celse: 124, 3.4.1970

S: Beşeri karakterize eden vasıflar nelerdir?

P: Üç vasıf vardır.

1- Bunlardan biri objektif vasıf. Sizin görebildiğiniz bu zeka hadisesi, yani kainatta meknuz enerjinin ve bu enerjinin bir vetiresi olan, o enerjinin israfında takip edilecek yolu kanalize eden İlahi Prensipler, Kozmik Kanunlar vardır. İşte insan, daha doğrusu beşer, zeka vakasıyla bu Kozmik Kanunlar'a uymayı, onu kullanmayı veya zıddına hareket etmeyi yerine getirir. Bu, beşer seviyesinde başlar ve buna bağlı olan bütün maddi fonksiyonlar aynı kategoriye girerler.

Diğer vasıflara gelince: Bunlar görünmeyen vasıflardır. Sübjektif olarak isimlendirilebilir.

2- Beşer seviyesinde bulunan, böyle bir realitenin dahiline girmiş olan varlığın şuur sahasında mevcut bulunan süper partiküllerin ve ona ait vibrasyonel karakterin, bariz bir şekilde diğer varlıklardan kendini ayırt ettiği görülür. Siz bunları psişik çalışmalarınızda auralar olarak tefrik edersiniz. Auralar, şuur sahasının, kaba maddi sahaya doğru uzantılarının meydana getirmiş olduğu dinamik bir potansiyeldir. Daha evvelki paragrafta bahsettiğim enerjinin zeka olayı ile müterafık olarak istimalinden meydana çıkmış bir kuvvet sahasıdır. Demek ki beşerin şuur sahasını incelediğimiz zaman, onu meydana getiren süper partiküllerin, yani çok yüksek seviyedeki ve bu derecede ince maddi parçaların mevcut olduğu görülür ve orada gene çok yüksek bir titreşim frekansının ortaya çıktığı görülür. Bu belli bir skalayı teşkil eder. Tıpkı sizin gözlerinizin kainatı sadece yedi renk içerisinde müşahade etmesi gibidir. Halbuki bu renk skalası, görmemiş olduğunuz şeylerin yanında bir hiç mesabesindedir. Siz kainatı sanki bir yarıktan seyrediyorsunuz. Kıl gibi ince bir yarıktan. İşte beşer dediğimiz ve bundan sonra daha iyi de anlamaya çalışacağınız bu varlık, kainat manzumesi ve varlıklar sistemi içerisinde tıpkı gözünüzle gördüğünüz rengin miktarı kadar, derecesi, oranı kadar bir yer işgal eder. Bu, şüphesiz sonsuz tekamül vasatlarının normal bir icabıdır.

3- Beşerin üçüncü bir vasfı, şuurun cevheri ile olan münasebetindeki intibak payının dörtte biri geçtiği demektir. Bundan şunu anlamanız yerinde olur: Vaktiyle tetkik edilmiş olan, takrir ettiğimiz bilgileri nazarı itibara alarak şunları ifade ediyoruz ki: Varlığın esasını meydana getiren; öz, cevher, şuur ve şuur sahaları, birbiri ile çok derin şekilde bağlı

bulunurlar. Şuurun cevhere, cevherin öze desteklik ettiği malumdur. Şuurun umumi, genel şuurla olan rabıtası, cevher kanalı ile olur. Bu sizin için yeni bir bilgidir. Geçen celsemizde bahsetmiş olduğumuz uzantıları bu noktadan bağlamak suretiyle anlayabilirsiniz. İşte beşerin bir vasfı, en müteal vasıflarından birisi, Külli Şuur'la cevherin karşılıklı olarak meydana getirmiş oldukları irtibatın seviyesi ve vasfıdır. Yani beşer seviyesinde, sizin kavrayamayacağınız özel bir irtibat vasfı ve derecesi mevcuttur. r

istimal: kullanma.
meknuz: saklanmış, gömülü.
müterafık: bir arada, beraber bulunan, refakat eden.
takrir: yerleştirme, yerini belli etme. Anlatma.
vasat: ortam
vetire: süreç

AKIŞ

Konuşmak

Varlık: André Luiz

Sözler duygularınızı yüklediğiniz seslerden oluşan bir iplik demeti gibidir; bunun nedeni, bizi bu sözlere yönelten hissettiğimiz titreşimler girdabıdır.

Konuştüğünüz zaman, her biriniz kendi ruhsal portresini ortaya koymaktadır.

Konuşarak diyaloga gireriz, diyalog arttıkça da öğreniriz.

Taş atmaya karar veren kişi bilmelidir ki atılan taş her zaman kaynağına aynen geri döner.

Sanat sözden türemiş ifade kanallarıdır, heykel sözlerin katı hale gelmiş hali, resim sözlerin renk haline dönüşmesi, dans sözlerin hareketi, müzik sözlerin armonisidir.

Fakat gerçekte, sözler hayatın ta kendisidir.

Birini veya bir şeyi şikayet edeceğiniz zaman, duygularınızın yatışması için biraz bekleyiniz. Birçok kere, öfkeli bir söz bir hançerden daha fazla zararlıdır.

Yapabildiğin kadar ve dayanabildiğin süre içinde kötü sözden uzak dur çünkü söz imajı oluşturur ve imaj da ona karşılık gelen tesiri çeker.

Siz konuşunca yapmaya başlamışsınız demektir.

Cahilce konuşma çünkü cahillik kendi kendine düzelmez. r

Medyom: F.C.Xavier.
İspanyolcadan Çeviren: İsmet Yalçın.

Aşağıdaki alıntı, yazarın Beginning to See: Children and the 4th Way (Görmeye Başlayış: Çocuklar ve 4.Yol) adlı kitabından bir bölümdür. Kitapta Gurdjieff Vakfının New York'taki programının bir parçası olarak çocuklarla yapılan çalışma anlatılmaktadır.

Çocuklar ve Para

Lillian Firestone

Gelir edinme amaçlı pek çok projeden birinde, bir çocuk oyununu izleyenler.

BAY GURDJIEFF bizlere, paranın toplumun kanı ve yaşamın güdüleyici kuvvetlerinden biri olduğunu söylerdi. Kendi başına nötr olan, ne iyi ne de kötü olan paranın gücü toplumsal ve kişisel ilişkilerimize, açık veya sayısız kisveye bürünerek nüfuz eder ve bu ise onu, kendimiz üzerinde çalışmamızın önemli bir konusu haline getirir. Hedef, paraya bizim üstümüzde güç sahibi olma imkanı veren inanç, imajinasyon, rüya veya fantezi katmanlarını birer birer kaldırıp ortaya çıkartmaktır.

Onları andığımız ismiyle Çocuklar Takımı, genellikle yirmi beş çocuk ile el sanatları ve Bay Gurdjieff tarafından belirtilen hatlara uygun başka projelerde çalışan sekiz yetiştikenden oluşurdu. Para hem yetişkinler hem de çocuklar için kendini inceleme fırsatları sağlıyordu. Takım, çocukların kavrayışlarının dışında olan bir şeymiş gibi paradan korunmaları fikrine

alçakgönüllülükle bir düzeltme yapmak ümidindeydi. Çocukların para ile ilişkilerini inceleyebilecekleri özel koşullar yaratarak, onların bu etkin kuvveti nasıl kontrol edebileceklerini, para kavramının doğasında var olan güçten gereksiz yere korkmadan veya bu güce hayran olmadan, onu kullanabilecek kadar nasıl özgürleşebileceklerini keşfedeceklerini umuyorduk.

Para konusu açıldığında çocuklar dürüsttü. Para onları büyülüyordu ve bunu da kabul ediyorlardı. Para gerçektir ve yetişkinler ne derse desinler, paranın herkes üstünde güçlü bir etkisi olduğunu bilmekteydiler. Bu şeyin pek önemli olduğunu birinci elden deneyimlemek için ana babalarından biraz para istemeleri yeterliydi. Çocuklar para getirecek faaliyetlerimizde çalışmaya daima istekliydiler: Yetişkinlerin yaşamını biçimlendiren bu büyük kuvvetlerden birine erişmek istiyorlardı ve onu kazanmak için gerektiğince sıkı çalışmaya da tam anlamıyla istekliydiler. Sadece el sanatları öğrenme aşkı ile yapmaktan son derece memnun oldukları şeye, bu faaliyetler bir başka ilgi seviyesi ekliyor gibi gibiydi. Para kazanmak dünyadaki çabalarını ölçüye vurmanın bir yoluydu ve bu onları mücadeleye teşvik ediyordu.

Kendi elimizle yaptığımız el işlerini satarak para toplamak geleneğini koruduk ama arada bir bağışlanan tabakları, oyuncakları, ev aletlerini ve çeşitli ufak tefeği sergilediğimiz bir masa da ekliyorduk. Genç satış elemanlarımız orada birinci elden gözlemler yapabilmekteydiler. İnsanlar çeşit çeşitti. Kimisi pazarlık

ediyor, kimi de genç kasadarlarımızın dikkatini ve dostluğunu tercih ettiklerinden, ilişki sürsün diye neredeyse her şeyi almaktaydı.

Çocuklar bir şeyler satın almaya izinliydi ama bir satış sırasında onlara bir görev önerdik: *Yalnızca gün sonunda satılmayıp, kalmış olanları satın alın*. Bu şart çocuklar tarafından kabul edildi ama kısa süre sonra umursanmaz oldu. Başında durdukları çeşitli masalarda fiyatı bir dolar olan kutu oyunları, mekanik oyuncaklar, daha ilginç süprütüler için enerjik ama el altından pazarlıklara giriştiler. Daha sonra rapor verdiler: Onları, özellikle de daha küçük yaşta olanları, bir tür humma pençesine almış gibiydi ve göz koydukları oyuncakları başka birinin satın alıp götürmesine izin veremezlerdi. O anda onları kontrol edenin ne olduğuna bir göz atabilmişlerdi. Bu kadarcık bir şey nasıl da efendileri oluvermişti. Tamahı keşfetmişlerdi.

"Kötü" olduğu düşünüleni reddetmektense, Bay Gurdjieff'in yöntemleri, kendi içsel gerçekliğimizi tanımak ve kendimizi daha derinden anlamak için pek çok kişilik özelliğimizin çelişkilerini kullanmayı içermekteydi. Bu, derinlerde gömülü vicdanımızla bir temas kurmaya ve belki de içsel köleliğimizin sayısız özelliğinden birkaçından özgürleşmemize bile yol açabilirdi.

Gündelik yaşamın banal, tekrarlanan olayları böyle bir inceleme için ideal araçlardı.

Madam de Salzman anlatmıştı: Bir gün, küçük oğlu Michel kendine bir şey almak için para istediğinde Bay Gurdjieff onun bu isteğini duyup, "Michel, toplama yapabildiğin sürece

sana vereceklerim sende kalabilir," dedi. Michel bu meydan okumaya hevesle karşılık verdi. "Avucunu açıp uzat," dedi Bay Gurdjieff ve küçük oğlanın açılmış avucuna yavaş yavaş para koymaya başladı. Başta küçük bozukluklar vardı; bir Frank, iki Frank. Michel toplama yaptıkça neşeli bir sesle sonucu söylüyordu. Derken Bay Gurdjieff hızını artırdı. Michel toplamaya devam etmeye çalışırken o hızla beş, on, yirmi Frank'lık banknotlar koymaya başladı. Michel dikkatini koruduğu sürece toplamaya devam edebileceğini biliyordu. Ama banknotların üst üste yığılma hızı arttıkça, elindekileri kaybetme korkusu dikkatini dağıtmaya başladı. Banknotlar birbiri ardına avucuna kondukça, harcadığı çabadan gözleri dışarı uğramıştı. Toplamın ucunu kaçırdığı an geldiğinde oyun sona erdi ve o ana dek söyleyemediği doğru toplam Michel'in oldu. Ayrıca hayat boyu koruyacağı bir izlenim de edinmişti: kendi içindeki tamah ve korkunun mücadelesi ve de bu savaşı izleyebilen başka bir şeyin izlenimi.

Belirli davranışları bir çocuğa dayatmak tekrarlanan koşullanma yoluyla istenen sonuçları genellikle üretebilir ama bu, bireysel vicdana değil de, otomatik ahlaka sahip bir yetişkin yaratır. Bay Gurdjieff 1933'te, bazı öğrencileriyle birlikte bir yolcu gemisiyle Paris'e doğru yola çıktığında, o sıralarda sekiz yaşında olan Michel geminin kumarhane salonuna girmişti. Elindeki 25 Cent ile şansını rulet masasında denerken kazandığı miktar giderek katlandı, katlandı; çevresini onu alkışlayan yetişkinler sarmıştı. Annesi nihayet onu bulduğunda Michel o dönem

için hayli büyük bir meblağ olan 280 Dolar kazanmıştı bile. Madam de Salzmänn parayı çocuğun elinden alıp ona haksızlık etmek istemedi ama parayı saklamasına izin vermenin de Michel'de bir şeyin çaba harcamadan elde edilebileceğine dair safiyane bir izlenim bırakacağını düşünmekteydi. Bay Gurdjieff'e danıştı ve o da biraz düşünüp Michel'i yanına çağırtdtı.

Bay Gurdjieff küçük oğlana grubun çektiği maddi sıkıntıları -hiç de yalan değildi- açıkladı ve karaya indikleri anda, pek çok fatura ödemek zorunda olduğunu anlattı. Michel kaç para gerektiğini sordu ve Bay Gurdjieff bir rakam söyledi. Tam da Michel'in ruletten kazandığı kadar. Birkaç saniye düşünen Michel, üstünde tam bu miktar para olduğunu ve bunu Bay Gurdjieff'e ödünç vermekten gurur duyacağını bildirdi. Kazandığı umulmadık miktarda para Michel'in gruba yetişkinlere uygun bir tarzda yardım edebilmesini, bir erkek olmasını sağlamıştı. Kendini büyümüş hissetti, oysa kumarın kötülüklerine dair bir vaaz duymak onun kendini suçlu ve küçük hissetmesine sebep olurdu. Ona seçme fırsatı verilmişti.

Madam de Salzmänn, "Her şey çocuktan çıkmalıdır," derdi. Bu çok önemli ilke, çocuklara daima seçim yapma fırsatının sunulması gerektiği anlamına gelir. Kısa vadede riskli görünse de seçenekler sunmak, daha derin seviyede çok daha fazla şey başarmıştır. Oysa pratikte, çocuklara seçenek vermek, yetişkinlerden daha çok şey talep etmektedir. Bunun neden önemli olduğunu anlamaya ve zamanı geldikçe sunmayı hatırlamaya ve sonuçlarıyla yaşamaya ihtiyacımız vardır.

Uzun yaz kampı gezilerimiz, parayla ilişkilerini incelemek için çocuklara ve sonuçlarla yaşamayı öğrenmek için de yetişkinlere mükemmel şartlar sağlamaktaydı. Birkaç gün için bir çocuk veznedar olarak atanıyor ve yolculuk fonumuzun tamamı ona teslim ediliyordu. Veznedar tüm paraları saklamak ve gereken alışverişlerde kullanmak için harcamak zorundaydı. Bir onurlandırma işareti olarak, yetişkinler de ceplerindeki tüm parayı veznedara teslim ediyordu. Kişisel harcamalar için hesaplarımızdan para çekme iznini veznedardan istemek zorundaydık, tabii ihtiyacımızın çok gerekli olduğuna onu ikna edebilirsek. Bu durum, çocuk ve yetişkin arasındaki eşitsizliği dengeliyordu ve bizlere, biz yetişkinlerin kontrolden ne kadar çok hoşlandığını hatırlatıyordu.

Veznedarın en büyük mücadelesi tüm harcamaların günlük toplamının kaydını tutmaktı. Yuvarlak hesaplar kabul edilmezdi, makbuzların hepsi kuruşu kuruşuna denk olmalıydı. Küçük veznedar çok zorlanırsa, ona kendisinden daha büyük bir yardımcı veriliyordu. Veznedarın hiç zorlanmadığı zamanlarda da bir yardımcı atıyorduk ve bu "yardım" sıklıkla pek çok anlayış sunan bir krize yol açıyordu. Bir ağaç kütüğü üstüne oturmuş, sağı solu süpermarket fişi rulolarıyla dolu, rakamları toplayıp sonra bir daha, bir daha toplayan veznedarlara dair ne kadar çok görüntü geliyor gözümün önüne. Kasa kontrolü, isteyerek vazgeçilemeyecek kadar büyük bir güçtü, bu nedenle çocuklar son kuruşuna kadar günlük hesabı dengelemek için bazen gece yarısına kadar uğraşırlardı.

O sıralarda on üç yaşında olan Carson'un veznedarlığına ait hatırladıkları: "Tüm yolculuk fonunu içine koyabileceğim boş bir ayakkabı kutusu bulmuştum. Arkadaşlarım, daha önceki veznedarlar seçimime karşı çıktılar; 'Kutu kullanma, fazla büyük,' dediler, 'bir cüzdan, fermuarlı bir çanta, cebine sığabilecek bir şey, beline bağlayabileceğin bir kese kullan,' diye önerdiler. Ama ben ikna olmayı reddettim. Ayakkabı kutusunu sevmiştim. Parayı, makbuzları ve işimin bir parçası olan küçük defteri, kurşun kalemleri ve bozuk paraları koyacak kadar yer vardı içinde.

Bir motelde konakladık. Sabah, oradan ayrılmadan önce heyecan verici bir yürüyüş yapılacağı açıklandı ve arabalarda yer kapabilmek için odaları neredeyse anında boşalttık. Birkaç saat sonra ayakkabı kutusunu hatırladım. Yanıma almamıştım. Sanırım, yatağın üstünde bırakmıştım.

Yolculuk fonunun tamamı kutuda olduğu için benim bindiğim araba aceleyle otele geri döndü. Daha sonra, kervanın geri kalanı da otele döndüğünde ben hayli çaresiz bir durumdaydım. Odamın altını üstüne getirmiştim; kutuya dalgınlıkla başka bir yere koymuş olabileceğim düşüncesiyle bu kez diğer herkes kendi odalarının altını üstüne getirdi. Otel çalışanlarını nazikçe sorguladık ama hiçbiri bir kutu bulmamıştı. O gece, büyük genel toplantımızda ayakkabı kutusunu unutup onu bulmaya çalıştığımı ama başarısız olduğumu anlatmak zorundaydım. Ne drama yaşandı! Para nasıl yerine konacaktı? Yolculuğu sürdürebilecek miydik? Pek çok fikir dile getirildi. Son olarak Paul söz aldı. Oteli en

son o terk etmiş ve kilitlediler mi diye tüm çocukların kapılarını kontrol etmişti. Benim oda kapımın açık olduğunu görünce içeri girip unuttuğum ayakkabı kutusunu koruma altına almıştı. Kutuyu ortaya çıkardı, içindekiler aynen duruyordu.

Herkes mutluydu. Yolculuk devam edebilirdi. Ama yetişkinlerden biri olan Peggy Flinsch, 'Veznedarın göreve devam etmesini istiyor musunuz, yoksa başka birini seçme zamanı mı? Birlikte karar verin ve sonra bize bildirin,' dedi. Kalkıp odadan çıktı, diğer yetişkinler ve ben de onu izledik. Kararın verilmesi çok uzun sürmedi ama bana sonsuzluk gibi geldi. Sanırım, çocuklar benim yeterince ıstırap çektiğimi düşünmüşlerdi. İşe devam etmeme izin verdiler.

O yolculuklara bayılırdım. Ve veznedar olup da parayı kaybedişimi asla unutmayacağım. Her hata değerliydi, tabi bununla yüzleştiğim takdirde."

Parayla ilgili egzersizlerimiz çocukların kendi yargılarının aşama aşama gelişmesine izin vermekte, onların kendi ayakları üstünde durma becerilerini desteklemekte ve onlara kendi kararına cesaretle sahip çıkmayı öğretmekteydi. Çocuklukta teşvik edilmişse, kişinin kendi inançlarından hareketle eyleme geçme ve sonuçlarıyla yüzleşme dürtüsü gerçekten bağımsız ve içsel anlamda özgür bir bireye yol açabilir. Bu etkiyi, yıllar içinde pek çok kez gözlemledik.

O yıllardan birinde, okullar açılmadan önce, ağustos sonuna doğru Peggy ile bir haftasonu geçirmeleri için gençler davet edilmişti. İçlerinden birinin hatırladıkları:

"O sabah açıklandığına göre, gideceğimiz yer Long Island'ın doğu ucunda, küçük bir sahil sayfiyesi olan Montauk idi. Yedi kişiydik: Dört oğlan, üç kız ve Peggy direksiyon başına geçip üç saatlik yola koyulunca, bizler şehrin sık binalarının yerini,

Bir el sanatları sergisinde meraklı müşterileriyle pazarlık eden genç bir satış elemanı.

önce tek katlı evlerin, ardından denizin karaya sokulduğu noktaların, çalılıkların, kıyının ve en sonunda okyanusun ta kendisinin aldığı izledik pencerelerden. Sezon bitmişti ve Peggy'nin arkadaşlarından biri tarafından işletilen motel neredeyse bomboştu. Orada kalacaktık.

Sandviçlerimizi yedikten ve doğaçlama bir toplantıdan sonra Peggy, kendine yetme konusunda bir deney yapmamızı önerdi. 'Hepimiz cebindeki tüm parayı veznedara verse ve sonra, her birimiz tek başımıza, bu akşam yemeğini sofraya koymanın bir yolunu bulsa, ne dersiniz?' Bu öneri, bizler bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken sessizlikle karşılandı. Bunun üzerine Peggy, 'Ve eğer bir yol bulamazsak, bu akşam yemeği yemeden yatarız,' dedi.

Hepimiz anlaştık. Cebimizdeki parayı veznedara teslim ettik ve dışarı çıktık.

O zaman on dört yaşındaydım. Ne yapılacağına veya nereye gidileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama kırılık alanları biraz bilirdim. Otoyol boyunca gül çalılarını görmüştüm, bu nedenle sahile inip kuşburnu toplamaya karar verdim. Onlardan pek çok şey yapılabilirdi, en azından kaynatıp çay yapılabilirdi. Bunu düşünmüş olduğum için pek memnun oldum ve ceketimi kuşburnu yemişleriyle doldurdum. Ama kuşburnu çayı tatlandırıcı bir şey olmayınca eksidir. Peggy'nin aklındaki şeyin belki de bu olmadığını düşünmeye başladım. Ne de olsa, bu fazla kolaydı. Belki de gereken şey kasabaya inip akşam yemeği için biraz para kazanmamdı.

Motele geri döndüğümde, yalnızca arkadaşım Bidy oradaydı. Kilometrelerce ötedeki kasabaya

gitmeye korkuyordum ve otobüs de yoktu. Ama diğer seçenek motelde oturup hiçbir şey yapmamaktı, bu görevde başarısız olmak istemiyordum. Böyle bir içsel mücadeleyi hiç yaşamamıştım. Derken Bidy, benimle gelebileceğini söyledi.

Kasabaya geldiğimizde ayrıldık. Bir otelde 'yardımcı aranıyor' levhası görüp içeri girdim ve oracıkta hizmetçi olarak işe alındım. Yatakları yaptım, banyoları yıkadım, gerçekten iyi çalıştım, işi iyi yapmaya çalıştım. Nöbetim bittiğinde, bana derhal ödeme yapmalarını sağlamanın bir yolunu bulmalıydım ve yalan söylemek istemiyordum. Böylece bir cent'im bile olmadığını söyledim ki tamamen doğruydu ve otel müdüründen rica ettim, bana hemen ödeme yapabilirse akşam yemeği yiyebilecektim. Nazik bir adamdı, günlük ücretimi nakit ödedi.

Motelde toplandık, kazandıklarımızı bir araya getirdik, alışveriş yaptık ve kendimize bir ziyafet çektik. O hafta sonundan sonra, derinlerde bir yerde kendime, herhangi bir meydan okumayla yüzleşmek bakımından kendime güvenebileceğimi biliyordum. Bir daha asla çaresiz, bağımlı bir çocuk gibi hissetmedim kendimi."

Birlikte çalıştığımız çocuklar Bay Gurdjieff'in ilkelerinin geçerliliğini doğrulamışlardı: çoğu kez yaşlarının çok ötesinde bir ayırt etme gücüyle zor seçimler yapabilmişlerdi. Hata yaptıklarında ise -ki kaçınılmaz olarak yaptılar- eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşme ilkesi güçlü bir içsel büyümeyi; cesaretin, vicdanın ve iradenin temelini körükledi. r

EVRENİN ANA
MADDELERİ

Dört Element

Seyhan Okan

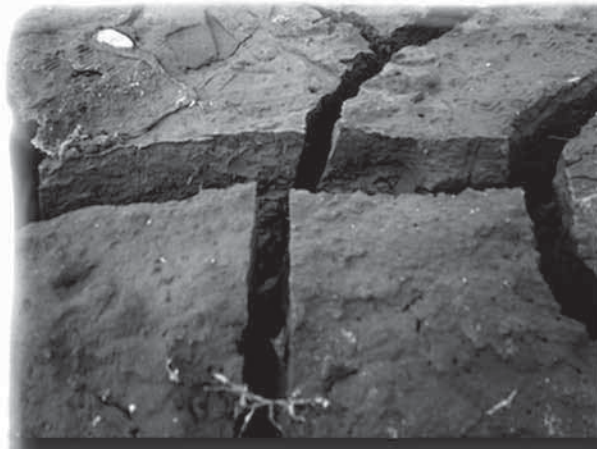
BİZLER ruh ve maddeden oluşan üçüncü bir antiteyiz. Maddesel hayat ruhların tekamülü içindir. Bu hayatın sonsuz şekilleri tekamülün sonsuz aşamalarını oluşturur. Her olay bizim için sonsuz gerçekliği ifade eder. Evrenin yapısı ve dünyamızın etrafındaki nesnelerin nelerden yapılmış olduğu hususu çağlar boyunca, insanlığın ilgisini çekmiş, araştırma konusu olmuştur. Antik çağ Yunan filozoflarından M.Ö. 484-424 yılları arasında yaşamış olan Empedokles evrenin ana maddesini dört elementin oluşturduğunu ifade etmiştir. Empedokles'ten sonra gelen antik çağ yunan filozoflarından M.Ö. 384-322 yılları arasında yaşamış olan Aristo da bu dört element fikrini onaylamış ve bu görüş günümüze kadar gelmiştir.

Element terimi Yunancada "elemente" kelimesinden türemiştir. Bir merdivenin ilk basamaklarına tırmanmak anlamına gelir. Okült bilimlerde de elementlerin fonksiyonlarını tanımak inisiyasyonun ilk basamaklarını oluşturur. Bu dört element hava, ateş, su ve topraktır. Bunlar bireylerin içinde olan temel enerji ve bilinci de temsil etmektedir. Elementleri sırasıyla inceleyelim.

Hava

ESKİ YUNANCA "atmos" buğu, "sphaira" küre anlamındadır. Bir uzay cismini saran gaz küresini anlatır. Hava maddenin bilinen hallerinden (katı, sıvı, gaz) en süptil olanıdır. Gözle görülemez, elle tutulamaz. Suya kıyasla daha akıcı, yoğunluğu daha azdır. Algılanamaz özelliği de mevcuttur. Işığı geçirgen olma özelliği nedeniyle ışıklı ve saydamdır. Konuşan insanın sözleri havada yayılan vibrasyonlar olması nedeniyle hava, kelam ortamı olarak da kabul edilir. Hava maddenin en süptil ve görünmez hali olduğu için kimi tradisyonlarda en üst düzeyin, semavi alemin sembolü olarak kabul edilmiştir.

Zodyak burçlarına göre havanın gezegenleri Merkür ve Jüpiter'dir.

Burçları İkizler, Terazi ve Kova'dır.

Temel faaliyeti: Hayat nefesi, enerjisi, nötr prensip ve eril gücü de vardır. Hava hareketlidir, incedir ve zihni temsil eder. Ateş ve su elementi bileşimlerinin unsurlarını içerir. Zihin ve psişik unsurların yeniden inşasına yardımcı olur. Yerçekimine bağlı değildir. Mantal alemleri simgeler.

Ateş

TRADİSYONLARDA en çok kullanılan sembollerden biridir. Ateş dört unsur içinde aktif ve eril olan iki unsurdan biridir. Diğerleri ise havadır. Diğer üç unsuru aydınlatan ateştir. Ateş klasik sembolizmde olumlunun, hakikatin, arınmanın, ıstırapın, gücün, etkililiğin sembolü olarak geçer. Tradisyonlarda kutsal kabul edilen kültlerde ateşe tapınma temel öğe

olarak görülmüştür. Ateşe tapınmanın, inisiye olmayan rahiplerce ateşe atfedilen putlaştırma nedeniyle olduğu sanılmaktadır.

Hint metinlerinden Bagavatgita'da sezgisel bilgiyi temsil eder. Upanişadlar'daki yaratılış sembolizmine göre de su ateşten çıkmıştır. Kabala öğretisinde ateş insanın en manevi kısmına, özüne denk düşer. Işık özelliği atfedilen Zerdüştlük'te ateş iyi tanrının sembolüdür. Çin'deki Ching tradisyonunda kalbe denk düşer. Ruhun sembolüdür. Yunan tradisyonuna göre ateş, maddenin esir denilen haliyle ilgilidir. Orfe öğretisinin benimsendiği tapınaklarda ateş spiritüel güneşin temsilcisidir. Altay Türklerine göre de güneşin yerdeki simgesi ateştir.

Ateşle ilişkilendirilen semboller meşale, kandil, ışık, güneş, şimşek ve kızıl renktir. Ateş çevresiyle, kademeli

veya tedrici bir etkileşim içindedir. Dönüştürücü, yakıcı ve arındırıcı bir unsurdur. Ateş karanlığı aydınlatma özelliği nedeniyle ışık sembolü ile birçok anlamı paylaşır. Ateş sembolü bazı yerlerde de tekamül düzeyi yüksek ruhsal planları ifade etmek üzere de kullanılmıştır. İçsel ateş ifadesi ile de karşılaştırılır. İçsel ateşe sahip olabilen bir insan çevresine ışık saçıcı bir duruma gelme aşamasında sayılır.

Zodyak burçlarına göre, ateşin gezegenleri Mars, Güneş'tir.

Burçları Koç, Yay, Aslan'dır.

Rengi kırmızı, sarıdır.

Temel faaliyeti dışa dönüklüktür, Enerjisi eril ve aktif enerjidir.

Ateş tartılamaz, yayılma ve genişleme prensibi vardır. Yerçekimine bağlı değildir. Spiritüel aydınlanmayı, ruhu ve şuuru simgeler, dönüşüm aracıdır. Çekicidir. İpnotik bir özelliği vardır. Yıkıcı ve tahrip edici özelliği de vardır. Astral alemi simgeler.

Toprak

TOPRAK dört unsurdan en yoğunu, katı ve sabit olanıdır. Pek çok yaratılış tradisyonuna göre, insan bedeninin yaratılışında kullanılan madde topraktır. İnsanlar ölünce de bedenleri yine toprakla bütünleşir. Toprağın doğurganlık ve analık nitelikleri vardır. Bu niteliklerinden ötürü mağara, rahim, yumurta ve yer sembollerine bazı anlamları paylaşır. Tohum sembolüyle de yakından ilişkilidir.

Toprak sembolü maddeyi, fiziksel ortamı ve tezahür alemi yeryüzünü simgeler. Toprak, insan prototiplerinin imalatında kullanılan çeşitli vibrasyonel

düzeydeki temel maddelerle özdeşleştirilir. Toprağın yeryüzünü, bitkileri, insanları simgelediği tradisyonlarda toprağı eken bahçıvanla yüksek idare mekanizması simgelenir (Hasat-bahçe sembolizmi).

Zodyak etkilerine göre gezegenleri Satürn ve Arz'dır.

Burçları Boğa, Başak, Oğlak'tır.

Rengi siyah, yeşil, kahverengidir.

Temel faaliyeti sabitlik, katılıktır.

Enerjisi dışil niteliklidir.

Hava elementine zıttır. Kısıtlama özelliğı vardır. Fizik ortamı ve tezahür alemini simgeler.

Su

SU SEMBOLÜ de tradisyonlarda dünyanın meydana gelişiyile ilgili olarak kullanılmıştır. Var edilen maddenin ilk hali olarak, kozmosta her yerde mevcut olan maddenin süptil hali anlamında da kullanılmıştır. Su da toprak gibi yerçekimine bağlıdır. Su maddenin formuz bir hali olması nedeniyle her şeikle girebilen bir özellik taşır. Su herhangi bir dış etki karşısında bir bütün halinde tepki verir. Bu özelliğı ona sağlamlık

ve kuvvet gücü kazandırır. Işığı geçiren saydam bir maddeseldir. Bazı tradisyonlarda mutlak tarafından yaratılmış fakat henüz ruhsal tesir ile etkilenmemiş olan ilk madde cevherine, bazı tradisyonlarda ise tesir kuşaklarını ifade eder.

Su bir oksijen atomuna iki hidrojen atomunun bağlanmasıyla oluşur. Suyun molekülü elektriksel olarak nötrdür. Hem artı hem eksi yüke sahiptir.

Zodyak etkilerine göre gezegenleri Venüs ve Ay'dır.

Burçları Yengeç, Akrep, Balık'tır.

Rengi mavidir.

Temel faaliyeti içe çekilmedir.

Enerjisi dışıldır.

Yansıma gücünden dolayı bilgeliğın simgesidir. Soğukluk, gizlilik, uyku özelliklerini barındırır. Şuur altını simgeler. Değişkendir. Etraftaki tesirlerin özelliklerini özümseyerek sergiler. Su saf haliyle hayat verici ve arındırıcıdır. Zehirleyici ve kirletici özelliğı de mevcut olup bünyesinde her türlü maddeyi eriterek barındırır. Ateş elementinin zıddıdır. Eterik alemini simgeler.

Kısaca hava, zihin ve psişik unsurların yeniden inşasına yardımcı olur. Mantal alemini simgeler. Ateş, ruhu arındırır. İnisiyasyon verir. Astral alemini simgeler. Su, bedeni arındırır, inisiyasyonu kaldıracak gücü verir, eterik alemini simgeler. Toprak, bedenin maddi yapısını güçlendirir. Fizik alemini simgeler. r

KAYNAKLAR:

- 1- *Gizli Öğreticilik*, Ergün Arıkdal, Ruh ve Madde Yayınları, İstanbul.
- 2- *Semboller Ansiklopedisi*, Alparslan Salt, Ruh ve Madde Yayınları, İstanbul.
- 3- *Hermetik Bilgiler*, Kemal Menemencioglu. (internet)

Şamanlar: İlk Bilimsel Araştırmacılar ve İlk Ruhsal Uygulayıcılar

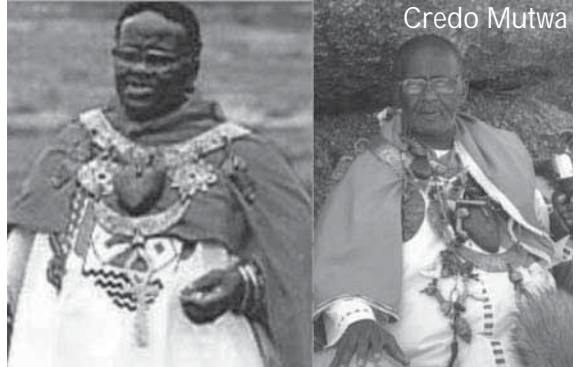
Stanley Krippner

3. Bölüm

17 Mayıs 2008 tarihinde İstanbul'da gerçekleştirilen 2. İstanbul Parapsikoloji Konferansı'nda Stanley Krippner'in yaptığı konuşmanın metnini okuyucularımızla paylaşmaya devam ediyoruz.

MARIA SABINA, Meksika'daki Huauatla de Jimenez kasabasında insanların vizyonlar görmelerini sağlamak, hastalandıklarında onları iyileştirmek için kutsal mantarları kullanmıştır. Onunla tanıştığımız dönemde mantarları kullanamayacak kadar yaşlı ve zayıftı, ancak onun yerine grubumuzun bazı üyelerine çiçeklerle bir kutsama yaptı. Ve onunla iki harika röportaj yaptık, röportaj sırasında üzerinde *huipul* adındaki tören kostümü vardı. Bu kostüm mantar törenlerini, *veladol*larını yaptığında giydiği kostümdür. Aslında Maria Sabina doğaçlama şiirler söylemekte ve bunlar Roma Katolik Kilisesi'nden, Mazetek teknolojisinden, mantarla yapılan seanslardan temalar içermektedir ve ayrıca bu şiirler birer sanat yapıtıdır. Dolayısıyla onun sanatsal dili de ruhsal dil kadar iyi kullanabildiğini söyleyebiliriz. Tüm bu şiirler bir araya getirilmiş, kaydedilmiş ve yayınlanmıştır ve zaman zaman kitaplarda ve performanslarda ortaya çıkmaktadır. Örneğin, şöyle der: "Ben güneşin kızıyım, ben gökteki dev saatim, Meryem Ana'yla konuşurum ve Hz. İsa'nın bir parçasıyım." Pek çok geleneğe ait dinsel öğeleri işin içine dahil eder ve hepsi de onun şamanik şarkılarında bir bütünlük halinde bir araya gelirdi.

Ve bu da Credo Mutwa. O muhtemelen, günümüzde yaşayan en ünlü şamandır. Güney Afrikalı bir Zulu şamanı, politik eylemci ve mitoloji koleksiyoncusudur. Harika bir yazardır; Zulu geleneğine ait mitleri bir araya getirdiği 3 kitap yazmıştır. Sizlerle şimdi, onun mitlerinden birini paylaşmak istiyorum çünkü günümüzle oldukça ilgilidir. Zulu

mitolojisine göre, gök tanrı ve yer ana binlerce yıl öncesinde bir araya gelmiş ve iki erkek çocuk sahibi olmuşlardır. Biri erkek bir oğul, diğeri dişi bir oğulmuş; burada yine erkek ve dişi kelimesinin karışımından oluşan bir kelime oyunu görüyoruz. Zamanla, onların yarattıkları dünyadaki insanlar bazı sorunlar yaşamaya başladılar. Kendilerine nasıl bakmaları gerektiğini bilmiyorlardır, onları yiyen canavarlar vardır ve gök tanrı ve yer ana erkek oğlu dünyaya gönderirler, erkek oğul canavarları öldürür. Sonuçta dünyadaki insanlar barış içinde yaşayabilir hale gelirler. Erkek oğula minnettar olurlar mı? Ona teşekkür ederler mi? Hayır, erkek oğlu kıskanırlar, onu çarpmıya gerip öldürürler. Sonrasında yer ana ve gök tanrı onu diriltir ve tekrar göğe alır. Sonrasında, dünyadaki insanlar problem yaşamaya devam ederler, bunun üzerine bu kez dişi oğul dünyaya gönderilir. Dişi oğul onlara tarımı, çiftçiliği, ürün yetiştirmeyi, giysi dokumayı öğretir. Minnettar olurlar mı? Ona teşekkür ederler mi? Hayır, onu kıskanırlar ve öldürürler. Bu kez gök tanrı ve yer ana şöyle derler: "Dünyadaki insanlar derslerini öğrenene kadar, barış içinde yaşayabilinceye kadar bekleyeceğiz ve daha sonra o oğlu dirilteceğiz." Çok uzun süredir beklemekteler, hala da bekliyorlar. Dünyadaki insanlar hala barış içinde yaşamayı öğrenemediler, dünyaya nasıl bakmaları gerektiğini öğrenemediler ve Zulu geleneğine göre dişi oğul, insanlar birbiri ile barış içinde yaşamayı öğrendiğinde diriltilecektir. Bu mit, konferans süresince üzerinde düşünmemiz gereken; parapsikolojiden, bilimden, ruhsallığın dilinden öğrenebileceğimiz

bir şeydir. Zuluların dişi oğlunu diriltmeye ve dünyamızı kurtarmaya bugün yardım edebilir miyiz?

Size bilim ve şamanizmden birkaç örnek daha vermek istiyorum. Ayahuaschadan bahsettim. Amazon'da kullanıldığı bölgeye göre pek çok isimler alan Ayahuascha, bilim adamları ve şamanlar tarafından karmaşık bir zihin değiştirici olarak kullanılır. Jeremy Narby *Cosmic Serpent* (Kozmik Yılan) adlı kitabında, "İşte, 80.000 bitki çeşidi içinden beyin hormonu içeren bir çalı ve aksi takdirde etkiyi bloke edecek olan, sindirim bölgesi enzimini devre dışı bırakan bir sarmaşıktaki bir maddeyi birleştirebilen ama elektron mikroskobu olmayan insanlar," demektedir. Sanki onlar bitkilerin moleküler özelliklerini ve onları bir araya getirme sanatını biliyor gibidirler. Düşünün, Amazon'da 80.000'den fazla bitki var. Şamanlar bunlar arasından iki bitkiyi alıp, vizyonlar yaratacakları şekilde onları kombine etmeyi nasıl biliyorlardı? Bunu şamanlara sordum, onlara göre bunda hiçbir sihirli yan yoktur: "Bitkiler bize söyledi," demektedirler. Bu kadar basit. Şimdiye kadar edindiğimiz en iyi açıklama da budur. İşte, size şamanların bugün bile akıl karıştırıcı olan bilimsel bir ürünü nasıl ürettiklerine dair harika bir örnek.

Bir örnek daha vereyim: Kızılderili şamanlar tarafından kullanılan ilaçlar çoğu kez Avrupalı işgalcilerin kullandıklarından çok daha etkiliydi. Stein (1942) Amerika'nın batı kısmında yer alan Rappahannock kabilesi tarafından kullanılan bitkisel ilaçların %60'ının sorgulanamaz bir tıbbi değere sahip olduğunu

belirtir. Avrupa ilaçları çok daha az yararlıydı. 1962'de Amerikan Ulusal Bilim Akademisi, 1938'den itibaren piyasaya sürülen ilaçların etkinliği üzerine bir araştırma yürütmüş ve bu oranı %40 olarak tespit etmiştir. Ve bu rakamın da, ancak yarısı üreticilerinin iddialarını karşılamıştır. Şimdi, günümüzde dünya insanların %80'i batı tıbbi ile tedavi edilmemektedir; onlar yerli tıp, diğer bir deyişle, şamanların binlerce yıldır kullanmakta olduğu bitkisel reçeteleri ve prosedürleri kullanmaktadırlar. Bu ilaçlardan pek çoğu batıda kullanılanlar arasında yerlerini bulmuştur. Aspirin en meşhurdur, digitalis ise diğer bir örnektir. Pek çok başka örnek de mevcuttur. Demek ki bitkisel tıp alanında bilimin ve ruhsallığın işbirliği yapabildiği çok pratik bir şeyler bulabiliriz.

Peki, sorunuz var mı?

Dinleyici 1: Pek çok rüya görüyoruz, bu rüyalarımızı hatırlamak için ne yapmalıyız? Yol gösterici rüyalar.

Tamam, pekala, soru şöyle: Rüyaları nasıl hatırlayabiliriz? Özellikle de yol gösterici olanları. Size bazı önerilerde bulunmaktan çok mutlu olacağım. Öncelikle, bir defter ya da bilgisayara ihtiyacınız var. Rüya gördüğünüzde, rüyanızı hatırladığınızda kalkıp, sadece onu kısaca not edin ve tekrar uyumaya devam edin. Sabah, rüyanızı bilgisayara ya da defterinize yazın ve bunu 20 ya da 30 rüya olana kadar sürdürün. Daha sonra ortak temalar var mı diye rüyalara bakmaya başlayın, eğer tekrarlanan bir sahne ya da bir imaj varsa, eğer bir şey kendini tekrar ediyorsa, bu imgenin size bir mesaj vermeye, size yol göstermeye çalışan bir çeşit sembol olduğunu bilirsiniz. Şimdi,

bazı insanlar diyorlar ki: "Rüyalarımı hatırlamakta zorlanıyorum." Peki, size bununla ilgili önerilerde de bulunacağım. Uykuya dalmadan önce kendinize, sadece şunu deyin: "Uyandığımda rüyamı hatırlayacağım." Bunu tekrar tekrar, 20 veya 30 kez söyleyin ve işe yarayana kadar denemeye devam edin ve rüyanızı hatırladığınızda hızlıca onu yazıp tekrar uyuyun ve sabah kalktığınızda notlarınızı okuyun, onları genişletin, hatırladığınız her şeyi yazın.

Rüyalar sembolleri ve mecazları kullanır ve rüyalarımızla iletişimde olmadığımız batı geleneğinde sembolleri ve mecazları anlamak bazen zordur. Şamanlar zamanında her kabile için ortak semboller ve mecazlar vardı, böylece o zamanlar bunları anlamak kolaydı, ancak şimdi, o kadar kolay değildir. Rüya grupları ya da rüyaları hakkında birbirine yardım eden insanların bir araya gelmeleri ya da rüya yorumlama konusunda eğitim almış bir kişiye danışmak oldukça yararlıdır. Ancak kendi üstünüzde çalışıyorsanız rüyayı, sanki bir hikaye yazar gibi yazmanızı öneririm. Dilini kendi hayatınızdan bir şeye çevirin. Eğer rüyanızda bir canavarın sizi kovaladığını ve ondan kaçtığınızı görüyorsanız onu tekrar yazın ve deyin ki: "Hayatımda beni kovalayan, yüzleşmeye korktuğum bir problemim var," ve problemi tanımlayın. Rüyayı tekrar yazıp böyle çalıştıkça rüya ile ilgili hikayeyi basit gündelik terimler ile anlatmış olursunuz.

Rüyalarla ilgili mükemmel bazı kitaplar vardır. Kaç tanesinin Türkçeye tercüme edildiğini bilmiyorum, ancak iki ay içinde Uluslararası Rüya Çalışmaları Birliğinin dünya toplantısı

gerçekleştirilecektir. Her bir seferinde konferanslarımıza Türkiye'den de bir üye katılmakta ve bu konferanslarda tüm dünyadan insanlar bir araya gelmekte, fikirlerini paylaşmakta, bültenler, dergiler, kitaplar basılmakta böylece bu şekilde paylaşılan rüya yorumları gittikçe daha ulaşılır hale gelmektedir. En azından sizlere deneyebileceğiniz bazı yöntemlerden söz ettim.

Dinleyici 2: Merhabalar. Ben mantarları vizyon görmede nasıl kullandıklarını soracaktım şamanların. Bu kullandıkları mantarlar ya da bu drug denen ilaçlar, aynı zamanda halüsinojen olabilirler mi ya da uyuşturucu özellikleri mi vardı ki Amerikan Kongresi bunları yasakladı, daha sonra, bir sürü uğraştan sonra kabul edildi? Bunları merak etmiştim. Teşekkürler.

Şimdi, söyleyeceğim şeyle ilgili katı olmak zorundayım, kimse bu mantarları yönlendirme olmadan, tek başına kullanmamalıdır. Bazı mantarlar zehirlidir ve bu yanlış mantarları kullanan insanlar kendilerini öldürebilirler. Doğru mantarları bile ruhsal bir öğretmen ya da ruhsal bir grup olmadan kullanırlarsa kafaları karışabilir, negatif etkiler alabilirler. Bu yüzden, bu sadece kutsal bir şekilde, ruhsal bir uygulayıcı ile birlikte kullanılması gereken bir şeydir. Şimdi, Amerika'da Amerikan Kızılderilileri Kilisesinin mantarlardan farklı olan *peyoteyi* kullanma hakkını koruyan özel faal bir meclis bulunmaktadır. *Peyote* kaktüsten elde edilmektedir, bu zamana kadar *peyote* kullanmak yasal değildi, şimdi ise, sadece bu kilisenin üyesi iseniz kullanmak yasaldır.

Mantarlar biraz daha farklıdır. Mantara karşı bir kanunu meclisten geçiremezsiniz, bu hiç uygulanabilir değildir çünkü çok mantar vardır, yüzlerce farklı çeşit mevcuttur. Bu ancak insanları tehlikeli mantarlarla ilgili hangileri olduğu ile ilgili eğitmek yoluyla mümkün olabilir. Zihin değiştirici özellikleri olan mantarlarla ilgili hala kişilerin başı kanunla derde girebilmektedir çünkü bu, tehlikeli ilaç satılması gibi değerlendirilebilir. Mantar ya da *peyote* de olsa size söylemem gereken şey şudur: "Onları kullanmasını bilen ve kutsal ritüellerde usta olan bir uygulayıcı tarafından yönlendirilen bir grup içerisinde olmadığınız müddetçe, onlardan uzak durun." Amerika Birleşik Devletleri'nin bu vizyon görmeye neden olan, modern tıpta ve hatta modern din yapısında yeri olmayan doğal bitkisel maddelerle

Stanley Krippner

mücadele etme konusunda uzun ve tuhaf bir geçmişi vardır. Vizyonlar çok eski zamanlarda peygamberler tarafından görülürdü, insanların vizyon görmeleri kabul edilemezdi. İncil'i, Talmud'u ya da Kuran'ı okur ve ihtiyacınız olan tüm vizyonları oradan öğrenebilirsiniz. Modern çağdaki vizyonlara çoğu örgütlü din tarafından dinsel, yasal ve politik dil açısından kötü bakılmaktadır. İnsanların bitkiler aracılığıyla gördüğü vizyonlarla mücadele etmek çok zordur ve bu Amerika'da Amerikan Yerlileri Kilisesi ya da Ayahuasca dinlerindeki grupların karşı karşıya olduğu bir durumdur; bu maddeleri kutsal törenlerinde kullanmak için yüksek mahkeme tarafından kanunların geçirilip onaylanması gereklidir. Şu anda, kutsal törenlerde insanlar sorunlarla karşılaşılıyorlar mı, bilmiyorum. Ama

bu bitkisel maddeleri tek başlarına ya da yönlendirme olmadan kullanan insanların yaşadığı pek çok problem olduğunu biliyorum. Evet, doğru kullanılmadıklarında tehlikelidirler.

Dinleyici 3: Siz şaman mısınız? Ve şaman iseniz, mümkünse bazı şamanik pratikleri bizimle paylaşır mısınız?

Pekala, bu son soru olacak, çok güzel bir soru. Hayır, kesinlikle ben bir şaman değilim. Rolling Thunder bana amacımın şaman olmak değil, insanlara şamanların yaptığı şeyleri bilimsel ve psikolojik terimler aracılığıyla anlatmak ve şamanların değerini takdir etmelerini sağlamak olduğunu söylemişti.

Şimdi, size bir şamanın kaybolan bir ruh ve onun geri getirilmesi ile ilgili olarak ne yaptığına dair Rolling Thunder ile olan bir deneyimimden örnek vereceğim.

Rolling Thunder bir tatilinde San Fransisco'ya gitmiş. Yapacak hiçbir işi olmayacağını, bir kriz ya da problem çıkmayacağını düşünüyormuş, ancak yanılmış. İki genç kadın Kaliforniya sahilinde arabayla giderlerken, araba kontrolden çıkmış, taklalar atarak yere çarptığında kadınlardan biri anında ölmüş, diğeri ise komaya girmiş, hastaneye getirdiklerinde bilinci yerinde değilmiş ve hala komadaymış. Doktorlar ona hiçbir şekilde yardım edemiyorlarmış. Kadının bir arkadaşı Rolling Thunder'ın şehirde olduğunu biliyormuş, arayıp Rolling Thunder'ı getirmiş ve doktorlar onun gelip bu kadını görmesine isteksizce de olsa izin vermişler. Rolling Thunder oturmuş, gözlerini kapatmış; kadının ruhunun kaybolduğunu biliyormuş. Kazanın olduğu yere bir yolculuk yapmış, bir kayanın üzerinde oturan bir ruh görmüş ve ona, "Gelip tekrar bedenine dönmelisin," demiş ama kadın, "Hayır. Arkadaşımı bekliyorum," diye yanıtlamış ve bunun üzerine Rolling Thunder ona, "Arkadaşın yüce ruhla beraber ama senin daha zamanın gelmedi. Bedenine dönmelisin," demiş ama kadın inatla, "Hayır. Arkadaşımı beklemek zorundayım," diyormuş. Bunun üzerine, Rolling Thunder kuzey rüzgarını çağırmış, kuzey rüzgarı da esip o ruhu taşın üzerinden alıp tekrar hastanedeki bedenine üflemiş. Sonrasında genç kadın gözlerini açmış, uyanmış ve hemşireler doktorları çağırmışlar. Doktorların söylediği ilk şey, "Bu yaşlı Kızılderiliyi hemen odadan çıkartın, sadece uyuyor, hiçbir faydası yok." Böylece Rolling Thunder'ı odadan dışarı çıkartmışlar ve bu da aslında iyi olmuş çünkü kadın uyanıp hikayesini anlattığında odada

olmadığı için bu hikayeyi etkileme olasılığı da yoktur. O sırada, başka bir odada kadının arkadaşına, kendi gördüklerini anlatmaktadır.

Kadının hemşirelere anlattığı hikaye şöyledir: "Bir yola çıktık ve arkadaşımı göğe yükselirken gördüm, ona 'geri dön, geri dön,' dedim ve 'Hayır. Beni bu dünyada tekrar görmeyeceksin,' dedi ve ben de, 'bu kayanın üzerinde oturacağım ve sen geri gelene kadar seni burada bekleyeceğim,' dedim. Çok uzun süre bekledim ve daha sonra bir rüzgar hissettim. Kayaya tutunmaya çalıştım ama rüzgar beni kayadan uzaklara sürükledi ve işte, burada hastane odasıdayım."

Gördüğünüz gibi, hikaye Rolling Thunder'ın başka bir odada anlattığı hikayeye uymaktadır. Böylece, hikayeler arasında bir uyum elde ederiz. Bu hikayeyi nasıl istiyorsanız öyle yorumlayabilirsiniz ama en azından şamanların bir ruhu geri getirmeye çalışırken ne yaptıkları ile ilgili iyi bir örnektir. Elbette ki bu parapsikolojinin de üzerinde çalıştığı bir şeydir. Uzaktan algı, beden dışı deneyimler ve bunlarla ilgili ilk elden tanıklıklar arasında bir benzerlik yakalamaya çalışmak, yine bu konferansın temalarındandır.

Tekrar söyleyeyim ki burada olmaktan, BİLYAY Vakfını tanımaktan, tüm Türk arkadaşlarımla ve meslektaşlarımla bir arada olmaktan dolayı çok mutluyum ve önümüzdeki iki gün boyunca diğer sorularınız için de buralarda olacağım. Çok teşekkür ediyorum. r

Pratik Felsefe Okulu'ndan Yeni Gelişmeler

A.Cemal Gürsoy

BİLYAY VAKFI ve MTİA Derneği ile School of Economic Science bünyesindeki Practical Philosophy (Pratik Felsefe Okulu) ile gelişen görüşmelerimizde, Nisan ayında yeni bir ziyaret gerçekleştirdik.

Dostumuz Graham Skelcy'nin daveti üzerine, Londra'ya 1 saat uzaklıktaki Waterperry'de kurulu olan inziva evine gittik. Londra'daki arkadaşımız Kerim ile beraber 32.000 m²lik alan üzerine kurulu tarihi binayı ve içinde yapılanları izleyerek yeni gözlemler elde ettik. Waterperry yemyeşil doğanın cömertçe konumlandığı bir yer, dostlarımız ise oraya klasik İngiliz bahçeciliğinden başlayarak, binanın dekorasyonunu içine alan bir yorumlar dizisi uygulamışlar, kendileri de uygulamacı olarak.

Bina 1600-1700'lerden kalmış, on yıl içinde çeşitli ilavelerle son haline getirilmiş. Eski binanın içinde, tavandan başlayarak kozmogonik açılıma, Vedik felsefeye göre her biçim, form ve merdivenlerin anlatımı değişmiş, duvarlarda tavandan tabana kadar fresklerle yaratılıştan bu yana ezoterik bilgiler resmedilmiş.

Estetik ve somut ruhun akli ile yorumlanarak, enerjilerini mekanda değişim istasyonu olmak fikrine odaklanmışlar.

Bize binanın bu aşamalarını anlatan ve binadan sorumlu olan sanatçılar, sanatla ruhlarının anda çakıştığı ürüne verdikleri enerjiyi özetleyerek, buradaki deneyimlerini okullardaki eğitimle ve diğer ülkelerdeki okullardaki eğitimle birleştiriyorlar.

Orada yaşadığım gün boyunca alanlarda yetiştirdikleri fidelere, bitki hastanesine, bahçe müzesine, ayrıca dersliklerindeki inceliğe keyifle baktım.

Maddenin üzerindeki mekan algısını bilgi ile birleştiren farklı anlamlar çıkıyor, yollar çıkıyor. Bu değişik mekanı halkın ziyaretine de açmışlar. İnsanlar bu değişimin altında yatan

bilgiyi, felsefeyi sorguluyorlar. İnziva ve dersliklerle dolu yaşadığımız günden sonra, bina ile ilgili yaşadıklarını ilk andan itibaren, çekim yapıp seslendirerek DVD hazırlamışlar, bunu da hediye ettiler. Vakfımız adına kabul ettik.

Kerim ile oradan ayrılırken, bilincimizde yeni bir silinme ve ayrışmadan dolayı tatlı bir yorgunluk vardı.

Şimdi, pratik felsefe okulu ile beraber insanlığı birleştiren enerjiler, birleştirici gücün nitelikleri üzerinde geniş ölçekli bir panel düzenlemek üzere görüşmeler sürüyor. Türkiye’de 2011 Şubat ayında diğer spiritüel kurumları aynı çatı altına toplamayı istiyoruz. Bu panel ile ilgili gerçekçi duyuruları daha sonra yapacağız.

Birleştirici gücün enerjisini anlatmak üzere bu gezegenin her noktasında yürümeye hazırız. Ve sizlerin gücü ile beraber, tüm alanlarda özgürleştirici bilginin sesini duyuracağız.

Bilyay Vakfının düzenleyeceği panelde buluşmak üzere...

r

Ouspensky Anlatıyor

P. D. Ouspensky

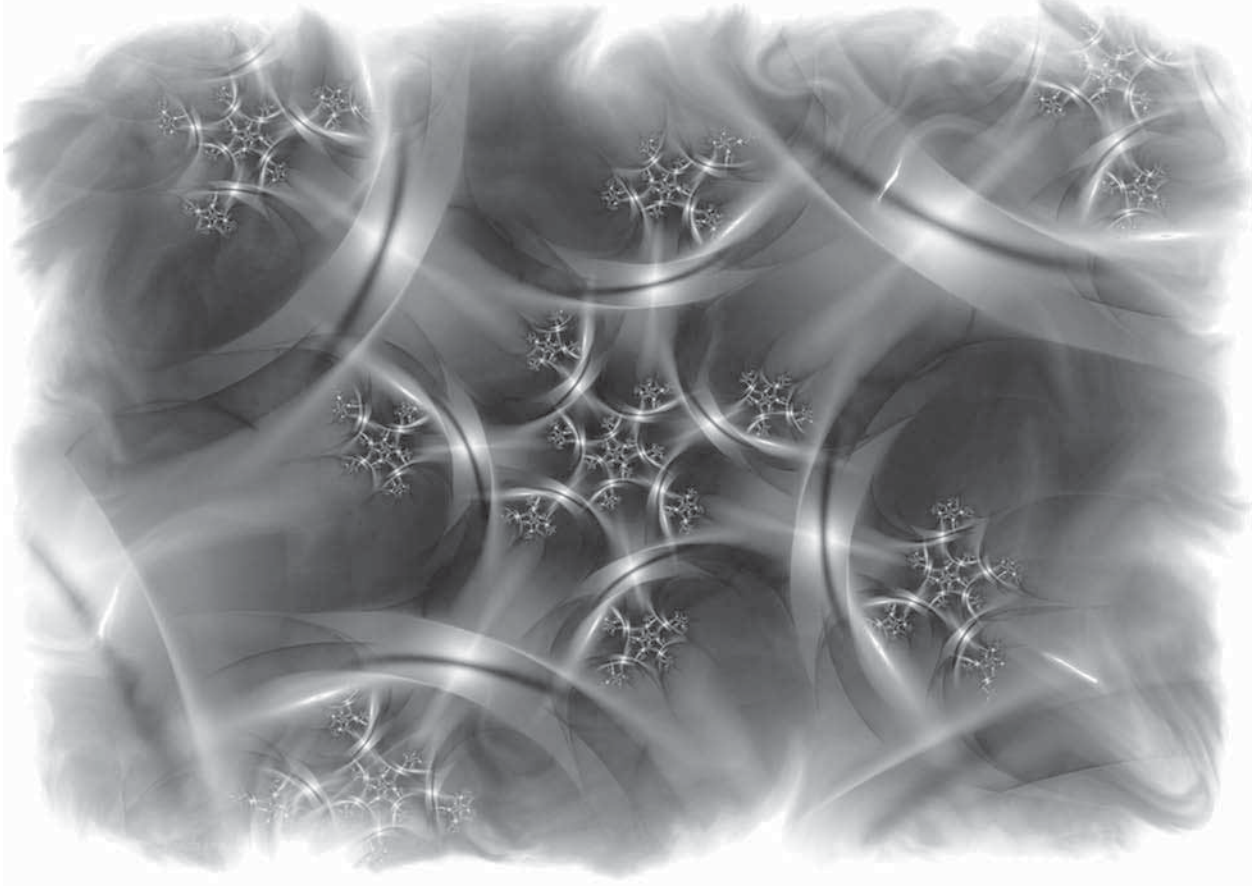
2. Bölüm

NORMALDE ayrı ve bağımsız olarak görünen düşünüş metotları arasında, artık gördüğüm o garip içsel bağıntıyı gösterme fikri ile malzemeler topladım, alıntılar seçtim, özetler hazırladım. Ama bu çalışmanın ortasında, her şey hazır hale geldiğinde, her şey şekillendiğinde, birdenbire bir şüphe ve bıkkınlık ürpertisinin beni sardığını hissetmeye başladım. İşte, bir kitap daha yazılacaktı ama şimdi bile, sadece onu yazmaya başladığımda bile, onun nasıl biteceğini biliyordum. Ötesine gitmesinin imkansız olduğu sınırı biliyordum. Çalışma durdu. Kendim sınırı zaten görüyorken, bilginin sınırsız olasılıkları hakkında yazı yazdıramıyordum kendime. Eski metotlar işe yaramıyordu, bazı başka metotlar gerekliydi. Kendi çabalarıyla bir şeylere varabileceklerini sanan insanlar da yeni bilginin olasılıklarından tamamen bihaber olanlar kadar kördüler.

Kitap üstündeki çalışma terk edildi.

Aylar geçti ve kendimi bilinenin ve olası olanın sınırlarının çok çok ötesine taşıyan garip deneylere tamamen kaptırdım.

Korkutucu ve harika hisler. Her şey canlı hale gelmekte! Ölü veya cansız hiçbir şey yok. Hayatın nabzının atışını hissetmekteyim. "Sonsuzluğu" görmekteyim. Derken her şey yok olmakta. Ama sonrasında kendime her seferinde, "İşte buydu, öyleyse sıradan farklı şeyler mevcuttur," demektedirim. Ama o kadar azı kalıyor ki, deneyimlediğimi o kadar muğlak hatırlamaktayım ki olanların sadece çok cüzi bir parçasını söyleyebiliyorum. Ve hiçbir şeyi kontrol edemiyor, yönlendiremiyorum. Bazen *bu* geliyor, bazen gelmiyor. Bazen sadece dehşet geliyor, bazen kör edici bir ışık. Bazen hafızada birazcık bir şey kalıyor, bazen hiçbir şey. Bazen çoğu anlaşılıyor, yeni ufuklar açılıyor ama sadece bir an için. Ve bu anlar öylesine kısa ki bir şey görüp görmediğimden asla emin olamıyorum. Ne gördüğümü kendime söyleyene kadar ışık parlamakta ve sönmekte. Ve her gün, her defa, bu ateşi canlandırmak gittikçe daha güçleşiyor. Çoğunlukla öyle geliyor ki sanki ilk deney bana

her şeyi verdi, sonrasında şuurumdaki aynı şeyin tekrarından başka bir şey yok, sadece bir yansıma. Bunun doğru olmadığını ve her seferinde yeni bir şey aldığımı biliyorum. Ama bu düşünceden kurtulmak çok güç. Ve bu, bir an için ama asla, ne gördüğümü kendime bile izah etmeye yetecek kadar uzun sürmeyen, bir an için bakabildiğim duvarın ardıyla yüz yüze geldiğimde hissettiğim çaresizlik duygusunu artırıyor. İleri deneyler, sadece gizemi ele geçirmedeki güçsüzlüğümü vurguladı. O anlarda net bir şekilde hissedilen şeyi düşünce kavrayamıyordu ve aktaramıyordu. Düşünce çok yavaş, çok kısaydı. Bu gibi anlarda, insanın gördüğü ve bildiği şeyleri aktaracak kelime ve şekil yoktur. Ve bu anları sabitlemek, durdurmak, uzatmak, iradeye daha boyun eğer hale getirmek imkansızdır. Bulunanı ve anlaşılana hatırlamanın ve sonra bunları insanın kendisine tekrarlamaşının imkanı yoktur.

Rüyaların yok olduğu gibi yok olur. Belki de bir rüyadan başka bir şey değildir.

Yine de aynı zamanda böyle değildi. Rüya olmadığını biliyordum. Bu deneylerde ve deneyimlerde taklit edilemeyen ve insanın karıştırmasına imkan olmayan bir realite tadı vardı. *Her şeyin orada olduğunu* biliyorum. Buna ikna oldum. *Birlik mevcuttur.* Ve zaten bunun sonsuz, düzenli, canlı ve şuurlu olduğunu biliyordum. Ama "yukarıda olan" ile "aşağıda olan"ı nasıl bağlamalı?

Bir metodun gerekliliğini hissediyordum. Deneylere başlamadan önce kişinin bilmesi gereken bir şey vardı. Ve gittikçe daha çok, bu metodun ancak, şu insanın okuduğu veya duyduğu, Yogilerin ve Sufilerin Doğu okulları tarafından verilebileceğini düşünmeye başladım; *eğer bu gibi okullar varsa* ve içlerine girilebilirse. Düşüncem buna yoğunlaştı. *Okul* ve bir metod sorunu;

hala çok berrak olmamasına ve çok şüpheli teoriler üzerine kurulu birçok fantezi ve fikirlerle bağlantılı olmasına rağmen, benim için çok üstün bir önem kazanmıştı. Ama bir şeyi çok net görüyordum, o da tek başıma, kendi başıma hiçbir şey yapamayacağım idi.

Ve bu okulları veya onlara giden yolu bana gösterebilecek insanları aramak fikri ile uzun bir yolculuğa başlamaya karar verdim.

1912.

* * *

Yolum Doğu'ya uzandı. Önceki yolculuklarım beni, Avrupa'da çok uzun süredir var olmayı kesen şeyden Doğu'da hala kaldığına ikna etmişti. Aynı zamanda, tam olarak bulmak istediğimi bulacağıma o kadar emin de değildim. Ve hepsinin üstünde, tam olarak neyi aradığımı da kesinlikle söyleyemiyordum. "Okullar" sorusu (şüphesiz "ezoterik" veya "okült" okullarından söz ediyorum) hala pek netleşmemiş şeyleri içeriyordu. Okulların var olduğundan şüphem

yoktu. Ama dünya üstünde bu gibi okulların fiziksel mevcudiyetlerini varsaymanın gerekli olup olmadığını söyleyemiyordum. Bazen bana öyle geliyordu ki gerçek okullar, sadece başka bir planda var olabilirdi ve onlara, ancak özel suur durumlarında, gerçekten yer ve şartları değiştirmeksizin yaklaşabilirdik. Bu durumda yolculuğum amaçsız hale geliyordu. Yine de bana, Doğu'da hala korunan ezoterizme yaklaşmanın geleneksel metotları olabilir gibi geliyordu.

Okullar sorusu ezoterik ardıllık sorusu ile çakıştı. Bazen bana sekteye uğramamış tarihi bir ardıllığı kabullenmek olası görünüyordu. Başka zamanlarda bana, sadece "mistik" ardıllık mümkünmüş gibi gelirdi, yani dünya üzerindeki ardıllık çizgisi kırılmakta, görüş alanının dışına çıkmaktaydı. Ondan sadece izler kalmıştır: sanat eserleri, edebi hatıratlar, mitler, dinler. Derken, belki de sadece uzun bir zaman aralığından sonra, ezoterik düşünceyi yaratan aynı şey bir kez daha çalışmaya başlamaktadır ve bir kez daha "bilgi toplama" sürecine başlamaktadır, **okullar** yaratılmakta ve kadim öğretiyi gizli biçiminden çıkmaktadır. Bu, aradaki dönem sırasında tam veya doğru örgütlenmiş okulların olamayacağı ama sadece okulların taklitlerinin veya eski kanunun, sabit formlarda taşlaşmışını koruyan okulların olacağı anlamına gelirdi.

Yine de bu beni caydırmadı. Bulmayı umduğum gerçekler her neyse, onların bana göstereceklerini kabul etmeye hazırdım.

Ancak yolculuktan önce ve yolculuğun ilk yarısında zihnimi

meşgul eden bir başka soru daha vardı.

Kişi, burada ve şimdi, metotların, yolların ve olası sonuçlarının yetersizliği aşkar bilgisi ile bir şeyler yapmaya çalışmalı mıydı ve bunu yapabilir miydi?

Bunu sorarken aklımda çeşitli nefes alma, diyet, oruç, dikkat ve imajinasyon egzersizleri ve hepsinin üstünde, pasiflik ve bitkinlik anlarında kişinin kendini aşmasına dair metotlar vardı.

Bu soruyu içimde cevaplayan sesler bölünmüşlerdi:

"Kişinin ne yaptığı önemli değildir, sadece bir şeyler yapmalıdır," dedi bir ses; "ama kişi oturup, bir şeylerin kendisine gelmesini de beklememelidir."

"Bütün iş tam olarak hiçbir şey yapmamaktır," dedi bir diğer ses, "ta ki kişi kesin bir hedefe varmak için ne yapılması gerektiğini kesinkes bilene dek. Eğer kişi, o amaç için tam olarak neyin gerekli olduğunu bilmeksizin bir şeyler yapmaya başlarsa, bu bilgi asla gelmez. Sonuç, çeşitli 'okült' ve 'teozofik' kitapların 'kişinin kendi üstünde uygulanması' olacaktır, bu da sahtedir."

Ve içimdeki bu iki sesi dinlerken, hangisinin doğru olduğuna karar veremiyordum.

Denemeli miydim, yoksa beklemeli miydim? Birçok durumda **denemenin** faydasız olduğunu anlıyordum. Kişi bir resim yapmayı nasıl deneyebilir? Kişi nasıl Çince okumayı deneyebilir ki? İlk önce çalışmalı ve bilmeli, yani bunu yapmaya muktedir olmalıdır. Aynı sırada bu son tartışmalarda, zorlukları aşma veya en azından onları ertelemek için çokça arzunun var olduğunu fark ettim. Yine de "kişinin kendi üstünde

çalışması"na dair amatörce çabaların korkusu diğerlerini bastırdı. Kendime, gitmek istediğim yönde körlemesine gitmenin imkansız olduğunu söyledim; insan nereye gittiğini görmeli veya bilmeliydi. Yanı sıra kendimde herhangi bir değişiklik olmasını istemiyordum. Bir şeyi aramaya gidiyordum. Eğer bu arayış sürecinin tam ortasında, ben kendim değişmeye başlarsam, muhtemelen aradığım şeyden çok farklı bir şey ile tatmin olacaktım. O sıralarda "okült" arayış yolundaki insanların çoğuna olan şey buymuş gibi görünmekteydi. Çeşitli metotları kendi üstlerinde denemeye başlıyorlardı ve bu teşebbüslere o kadar çok beklenti, o kadar çok emek ve çaba yüklüyorlardı ki sonunda çabalarının sübjektif sonuçlarını, arayışlarının sonuçları olarak görüyorlardı. Bundan her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istiyordum.

Ama yolculuğumun daha ilk aylarından başlayarak, tamamen farklı ve neredeyse beklenmedik bir hedef kendini göstermeye başladı.

Gittiğim neredeyse her yerde ve hatta yolculuk sırasında, beni ilgilendiren aynı fikirlerle ilgili olan, konuştuğum aynı dili konuşan, aramızda anında oluşuveren, tamamen belirgin bir anlayışın olduğu insanlarla karşılaşıyordum. Bu özel anlayış nereye kadar yol gösterecekti, şüphesiz o sırada bunu söyleyemedim ama o sırada sahip olduğum şartlarla ve fikirlerimin malzemesiyle bile böyle bir anlayış mucizevi gibi görünmekteydi. Bu insanların bazıları birbirini tanıyordu, bazıları tanıyıyordu. Ve ben onlar arasında bir bağlantı kurmaya başladığımı hissettim, sanki yolculuğumun orijinal planına göre,

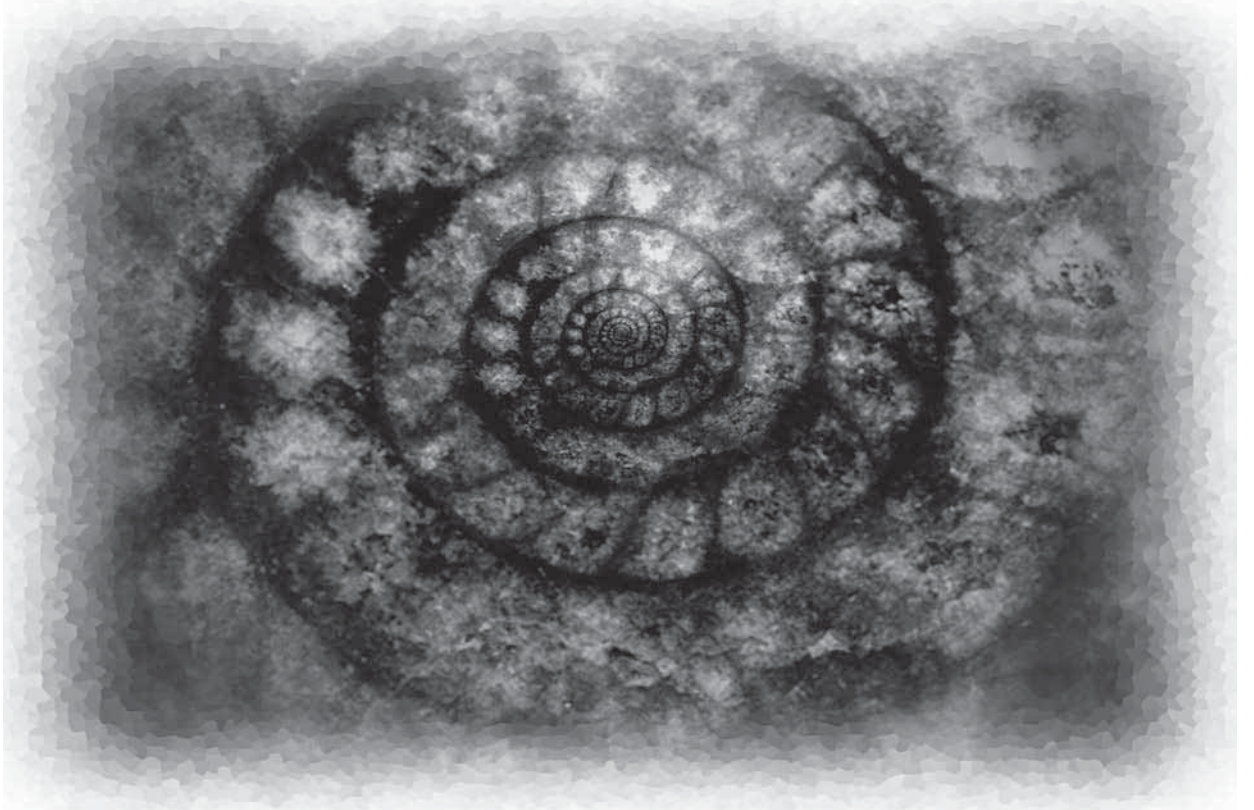
dünyanın çevresini dolanacak bir ipi geriyordum. Bu karşılaşmalarda beni çeken ve önemle dolu olan bir şey vardı. Tanıştığım her yeni insana daha önce tanıştıklarımı anlatıyordum ve bazen daha sonra tanışacağım insanları önceden biliyordum.

St. Petersburg, Londra, Paris, Cenova, Kahire, Kolombo, Galle, Madras, Benares, Kalküta müşterek umutların ve müşterek beklentilerin görünmez iplikleri ile bağlıydılar. Ve daha çok insanla tanıştıkça, yolculuğumun bu yanı beni daha çok avucuna aldı. Sanki orada adı olmayan, şekli olmayan, geleneksel kanunları olmayan ama fikirlerin ve lisanın topluluğu ile yakından bağlantılı olan gizli bir toplum büyümekteydi. Sık sık *Tertium Organum*'da yazdığım "yeni ırk"ın insanlarını düşünüyordum. Ve bana öyle geliyordu ki hakikatten o kadar da uzakta değildim ve oluşma süreci içinde olan, yeni bir ırk olmasa da en azından onlar için diğer insanlar için olanlardan daha farklı değerlerin var olduğu yeni bir insan kategorisinin kanıtı mevcuttu.

Bu düşüncelerle bağlantılı olarak, bütün bilgimizin arasında "yeni gerçekler"e yol gösterenleri bir düzene koyma ve sistematik olarak düzenleme gereğine tekrar gelmiştim. Ve dönüşümden sonra, kitabıma kaldığım yerden ama yeni hedeflerle ve yeni niyetlerle devam etmeye karar verdim.

Aynı zamanda, Hindistan'da ve Seylan'da (Sri Lanka) bazı belirli bağlantılar yapmaya başladım ve bana öyle geliyordu ki kısa bir sürede, somut gerçekleri bulmuş olduğumu söyleyebilecektim.

Ama Hindistan'dan geri dönerken, Madras'tan Kolombo'ya giden ve

güneyden Seylan'ı dolaşan buharlı geminin güvertesinde durduğum pırıl pırıl güneşli bir sabah aklıma geldi. Bu dönem esnasında, Seylan'a üçüncü kez yaklaşmamdı; her seferinde farklı bir yönden. Uzaktaki mavi tepelerle düz kumsal aynı anda, kişi orada bir noktada olsa asla görülemeyecek olanı açıklıyorlardı. Dürbünümden güneye giden oyuncak tren yolunu ve aynı anda, neredeyse yan yanaymış gibi görünen birkaç oyuncak istasyonu görebiliyordum. İsimlerini bile biliyordum: Kollupitiya, Bambalapitiya, Wellawatta ve diğerleri.

Kolombo'ya yaklaşmak beni heyecanlandırdı. Orada bilecektim: İlk önce, Hindistan'a son yolculuğumda tanıştığım adamı tekrar bulup bulamayacağımı ve bazı Yogilerle tanışmamla ilişkin önerisini tekrarlayıp tekrarlamayacağını ve ikinci olarak, bir sonra gideceğim yeri: Rusya'ya geri mi veya Burma'ya, Siyam'a, Japonya'ya ve Amerika'ya doğru ileri mi?

Ama aslında beni karşılayanı beklemiyordum.

Karaya iner inmez duyduğum ilk sözdü: *savaş*.

Sonra garip, bulanık günler başladı. Her şey bir karmaşaya fırlatılmıştı. Ama zaten arayışımın bir anlamda sona erdiğini hissetmişim ve neden bütün o zamanlar boyunca acele etme gereğini hissettiğimi anlamışım. Yeni bir çağ başlıyordu. Ve bunun neye benzeyeceğini ve nereye gideceğinin söylemek henüz imkansızdı. Başından beri, sadece tek bir şey netti, o da dün mümkün olanın, bugün imkansız hale gelmiş olmasıydı. Hayatın dibinden bütün çamur yükselmekteydi. Bütün kartlar karışmıştı. Bütün ipler kopmuştu.

Sadece kendim için kurduğum şey kalmıştı. Hiç kimse bunu benden alamazdı. Ve o, tek başına beni daha ileri götürebilirdi.

1914-1930.

r

Yazarın *New Horizons* (Yeni Ufuklar) adlı eserinin önsözünden çeviren: Yasemin Tokatlı.

Sevginin Yolu Fedakarlıktan Geçer

Atilla Ultav

SEVGİ İÇİN SÖYLENMİŞ pek çok güzel söz, ifade edilmiş pek çok güzel fikir ve duygu var. Bunlardan kendi anlayışımıza göre bir derleme yapmak istesek aylarca okumamız, günlerce yazmamız gerekirdi. Söyleyebileceğimiz sözler şüphesiz saatlere sığmazdı. Daha pratik bir yol izledim. Yıllar boyunca öğrenip özümsemişim anlayışlarımı nakletmek istiyorum.

Seçilen konuya koyduğumuz başlık bu realitenin sadece bir bölümüdür. Beşeriyetin nefsanîyet realitesinden, sevgi ve vicdan realitelerine geçerken uğradığı bir ara realiteyi daha doğrusu bir ara şuur halini ifade eder.

Beşeriyet olarak bizim içinde bulunduğumuz temel realite bir duygu realitesidir. Duygularımız, bize ulaşan çeşitli tesirlere verdiğimiz cevaplardan veya o tesirleri nakletmekte gösterdiğimiz başarının kalitesinden ve çeşitlerinden oluşur. İnsan dünyada yaşarken çok çeşitli tesirlerle karşılaşmaktadır. Bunlara cevap yetiştirmek veya dereceli olarak onları başka varlıklara geçirmek veya geçirmemek durumundadır. Bu işlevini kendi ruh halinin ve bulunduğu ortamın yasalarına uygun tarzda gerçekleştirir. Beşeri seviyedeki insana ulaşan tesirler ise yine kendisinin anlayışına göre pozitif ve negatif olarak isimlendirilen iki ana gruptan oluşur. Bunlar beşeri insanın bünyesinde yumaklaşır. Nefsanîyet realitesinde haz ve nefret duyguları olarak yansıma yapar.

Sevgi kavramıyla ifade edilmeye çalışılan ruh hali de bu beşeri ve nefsanî safhada müspet tesir şebekesine dahil olan, yüksek kalitede yapıcı, birleştirici ve yükseltici özelliklere sahip bir ilahi enerjiyi taşıyan tesiri alan insanın, bu etkiyle tavırlanmasından, o tesirle dolmasından, o tesiri naklederek, kendi seçtiği varlıklara dağıtmasından kaynaklanır.

Ancak, nefsanîyet ağırlıklı yani ben merkezli bir hayat sürmekte olan insanın bu sevgi doğuran yüksek tesiri gür ve berrak olarak alabilmesi mümkün değildir. Bu amacı engelleyen husus onun kendi nefsanîyeti kanalıyla yansıyan menfi tesirlerin yüksek şiddet ve yoğunluktaki müdahalesi yani girişimidir. Neticede insan bu tesirlere mağlup olarak sadece nefsinin okşayan ve nefsinin hizmet eden tesir yayan eşya ve varlıklara tutku düzeyinde bir ilgi duyar. Bu niteliklere uymayan nesnelere ve varlıkları ya göremez veya görmek istemez. O insan, bu halinin farkında değildir. Yanılgı içinde bir şeyleri veya birilerini sevdiğini söyler. Hatta sevgi adına övgülü edebiyat yapar. O insan, kendini tanıma yolunda uyanmamış ve nefsinin ıslah ve terbiye etmek yoluna henüz girememiş durumdadır.

İşte bu safhada bulunan insan, sevdiğini söylediği varlıkları ve eşyayı diğerlerinden ayrı tutar, onları kayırır, onlara elinde bulunan ve değerli diye

bildiği şeylerden verebildiği kadar verir. Ona göre bu verişler sevgisinin göstergesi olan fedakarlıklardır. Aslında bu da aldanışa sebep olabilecek bir durumdur. Çünkü duygusal hatta çoğu zaman tensel hazza dayanan bu ilgi karşılığını alamadığı zaman tam tersine dönerek nefret duygularına, yerini terk eder. O halde, böyle bir ruh haline gerçek sevgi demek mümkün değildir. Olsa olsa bu hal, gerçek bir sevgi tatbikatının çok ilkel bir ön alıştırmamasından ibarettir.

Gerçek sevgi tatbikatı yapabilmenin ilk lüzumlu şartı; insanın kendi nefsanîyetini ve o nefsanîyeti besleyen tesirleri tanıması ve onları makul bir vicdan anlayışı içinde kontrol altına alabilmesidir.

İkincisi, varlıkları sadece var edilmiş olduklarından ötürü tanımak, onlara saygı ve ilgi duymak, onlarla müspet tesirler aracılığıyla ilişki kurmaktır.

Üçüncüsü; sevgiyi, alış - veriş uygulamasının üzerine çıkarmaktır. Haz aldığı veya maddi değerler kazandığı için veya öyle olacağını umduğu için değil, makul vicdan ölçülerine göre gerektiği kadar her türlü değeri, çevresindeki varlıklarla paylaşmayı, kendi aç gözlülüğünden gönüllü ve kani olarak vazgeçmeyi anlayıp benimsemek ve uygulamaktır.

Dördüncüsü; varlıkların, Ruhsal İdare Mekanizmasının belirleyip bildirdiği tekamül hedeflerine giden yollarda belirlenen amaçlara ve birbirlerine hizmet etmek için dayanışma ve iş birliği anlayışı içinde, hareket etmeleri gerektiğini net olarak kavrayabilmektir.

Beşincisi; ataletten, konfor acılığından vazgeçerek, üretici

ve dağıtıcı olmaktır. Bunu ihtiyaç sahiplerine hizmet amacıyla yapmaktır. Halbuki çağımızda çoğu insanın sevgisi egoistçe bir sevgidir. Sadece almaya dayanan bir sevgidir. İnsan ancak aldıktan sonra vermeyi düşünüyor. Bu durumu biraz yumuşamış insanlar için ise seven insan bazı fedakarlıklar yapmalıdır. Böyleleri için, konu başlığında olduğu gibi sevmek fedakarlıktır. İleriye doğru ilk adımlar bu anlayıştan hareketle başlıyor.

Nefsanî duygu ve dürtülerin tatmini amaçlı sevgi belirtileri de kararsızlık vasfı taşır. Böyle bir sevgiye güvenilemez. Her an nefrete dönüşebilir.

Beşeri yaşamda bazı tek taraflı sevgi belirtileri görülmektedir. Böyle bir insan tek yönlü vererek sevgi realitesini yaşamaktadır. Bu, beşeri sevginin yüksek bir basamağıdır. Ancak yine duygusal düzeydedir. Henüz gereken bilgilerle zenginleşmemiştir. Bu nedenle, böyle bir sevgiye, sürekli olarak fedakarlık yapıldığı duygusu eşlik etmektedir.

Ekoloji

Lorna St. Aubyn

60'LI YILLARDA, ekoloji kelimesine biraz hafifsenerek uçuk anlamlar yüklendi. Yeryüzünün alabildiğine yağmalandığı konusuna dikkatimizi ilk olarak çeken kişilerin simgesi deri sandaletler ve uzun saçlar olunca, toplumun da onları hafife alması kolaylaşıyordu. Ancak 70'li yıllarda birçok ülkede "yeşil" politik gruplar ortaya çıkınca, ekoloji hareketi de ağırlık kazanmaya başladı. Sandalet ve Hint giysilerinin yerini oldukça şık kıyafetler aldı ve sesler çok daha gür çıkmaya başladı. Dünya Vahşi Yaşam Fonu, Dünya Dostları ve Yeşil Barış gibi örgütlenmeler, hayatı tehlikeye maruz kalan dünya fauna ve florası (hayvan ve bitki türleri) konularının ciddiyetle ele alınmasını sağladı. Ekoloji hareketlerini yürütüp destekleyenler arasında, artık kayda değer ekonomi, biyoloji ve botanik bilgisine sahip kişiler bulunuyor. Televizyon için hazırlanan birinci sınıf doğa belgeselleri geniş bir etki sağlamış durumda. İstatistikler de, eğer zengin devletler sadece daha çok zenginleşme kaygısıyla hareket edecek olurlarsa, dünyanın kolayca korkunç bir yere dönüşeceğinin reddini imkansız hale getirdiler.

Seksenli yıllarda, halkın geniş bir bölümü ekolojinin "beyaz gergedan" gibi kıyıda köşede kalmış türlerin korunmasıyla ilgili olmayıp, meselenin insanlığın devamı ve tehlikede olanın da gezegenimiz olduğunun farkına vardı. Yağmur ormanlarının yok edilişi ve bundan kaynaklanan iklim değişiklikleri, küresel anlamda sıcaklığın ve karbondioksit seviyesinin artışı sonucunu verecekti. Ozon tabakasının daha fazla zarar görmesi engellenmediği takdirde, ultraviyole radyasyonu artacak, bu da deri kanserine yakalananların sayısını artıracaktı. Ozon tabakasının kimi yerlerde delinmesi, genel anlamda incilmesi sonucu küresel sıcaklık artışı buz dağlarının erimesi sonucunu verecek ve bu yüzden ortaya çıkacak seller¹ felaket getirecekti. Bu görüşler "kıyamet habercilerinin" spekülasyonları değil, dünyanın en ünlü bilim adamlarının araştırdığı, çok iyi belgelendirilmiş olgulardı. Giderek daha çok araştırmacı

ekologların saflarına katılıyordu. Artık hiç kimse bu tehlikelerin var olmadığını iddia etmiyordu.

Bu yeni farkındalık şimdiden, bazı olumlu etkiler üretti. Bu hadiseler artık daha büyük bir sıklık ve yoğunlukta dünyanın dikkatine sunuluyor. Artık hiç kimse bu problemlerin basında yayınlanmasını engelleyemiyor, bu kişilerin yaptıkları da gelişme adına sessizce sineye çekilmiyor. Halk artık olguları açıktan açığa öğrenmek istiyor ve bu olguları sunan kaynakların sayısı da giderek artıyor. Tüm bu gelişmelere rağmen dünyada, ekolojik çağrıyla karşı hala direnen güçlü kesimler maddi çıkarlarını öne çıkartarak varlıklarını sürdürmeye devam ediyorlar. Örnek olarak,

Güney Amerika'da, en ilgili kişiler zorunlu olarak, öncelikle kötü beslenme sebebiyle çocuk ölümleriyle ilgililer; öyle ki Amazon ormanları konusu, haliyle ikinci planda kalıyor. Yelpazenin diğer ucunda ise dünya bankerleri bulunuyor. Bu kişilerin kar tutkusu tüm diğer yaklaşımları göz ardı etmelerine sebep olacak derecede büyük. Bu güçlü gruptan, büyük bir baskı uygulanana ya da kullandıkları yöntemler kendileri bakımından yıkıcı olana kadar pek bir değişiklik beklenmiyor.

Şimdiden, üçüncü dünyanın kuzeyli kapitalistlere kızgınlığı hayli büyük; ülkelerinin kaynaklarını sömüren, iş ve fırsat vaat ettikleri halde suç ve huzursuzluk getiren bu gruplara

karşı seslerini de hayli yükseltmiş durumdadır. Daha önce yardım almış ve geçici bir refah ortamı ve yeni krediler için ülkelerinin servetinin heba edilmesine izin vermiş hükümetler bile, artık yeni çözüm yolları talep ediyorlar.

Artık meydana çıkışı milyonlarca sene almış dünya kaynaklarının, iş dünyasının merhametine bırakılamayacağı açık hale geliyor. Çünkü iş dünyası herhangi bir ahlak kavramına sahip olmadığını bugüne dek defalarca kanıtlamıştır. Yeryüzünün, genellikle yeniden doldurulması mümkün olmayan kaynaklarının zenginlerin insafına bırakılamayacağı, ancak bunun tüm dünya nüfusunun sorumluluğunda olduğu artık anlaşılıyor. Tüm bu olgular yavaş yavaş yeni bir iş ahlakını

meydana çıkarıyor. İş dünyasında “yeşil yatırım fonları” inisiyatifine rağbet giderek artıyor; bu fonlar yatırım için sadece çevreyi kirletmeyen ya da çevre çıkarları aleyhine çalışmayan şirketleri seçiyor.

Gezegimizin, bu vahşi sömürü furyası sırasında karşılaştığı en büyük tehlike, büyük olasılıkla insanın vurdumduymazlığı. Yuvamız olan Dünya’ya karşı savaşçı tavrını benimsemeye o denli alışmış durumdayız ki bir şeylerin farkına varsak dahi tek tepkimiz çekimser kalmak şeklinde oluyor. Bu akıl almaz derecede karmaşık süreci geri çevirme konusunda hiç umut gözüküyor mu? Bugün, Tanrıya şükür, uçurumun kenarına geldiğimiz için planetimizin hayatı için savaşma istek ve iradesi birçok birey ve grupta

kendini göstermeye başlamış durumda. Küçük de olsa yapıcı bir şeyler yapma konusunda önümüzde yeni yeni seçenekler beliriyor. Hafifçe de olsa, birçok kişi bir şeylerin son derece kötü gittiğini ve bu durumun düzeltilmesi gerektiğini, artık biliyor. Bir aciliyet hissi yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Doksanlı yıllarda ekoloji, sadece saygı değer değil, ancak aynı zamanda da hayati anlamda gerekli bir şey olarak düşünülüyor.

Bu yeni farkındalıkların kolektif şuurda yükselmesiyle, düşüncelerimizin ayrılmaz bir parçası gibi gözüken şeyler kırılmaya başladı bile. Konunun gayri ahlaki tarafı bir yana mesela, dünyanın çok küçük bir azınlığını oluşturan güç sahiplerinin "yüksek yaşam standartları" vaatleriyle yaptıkları uygulamalar duyarlı ve küresel bir hedef görünümü arz etmiyor. Çünkü bu uygulamalar sera etkisi, iklim değişiklikleri, susuzluk, çölleşme ve açlık gibi tüm dünya insanlığını yakından ilgilendiren sorunları da beraberinde getiriyor. Şaşırtıcı bilimsel gelişmeleri onaylamak artık mümkün olmuyor. Çünkü bu gelişmeler beraberlerinde kara ve okyanusların ürünlerinden yararlanamayacağımız sonuçlar doğuruyor.

Kişilerin dünya vatandaşlığı konusundaki yeni anlayışları, dolaylı biçimde ekolojik ilkeleri yaymak açısından da işe yarıyor. Birçok azınlığın, ulusal kimliklerini tutkulu bir biçimde arıyor olmalarına karşın, eğer felaketi önlemek mümkün olacaksa, dünya kaynaklarını eninde sonunda küresel bir anlayışla korumak gerekeceği giderek açıklık kazanıyor. Örnek olarak, Etiyopya gibi ülkelere çölleşmeyi getiren modelleri kırma

konusunda yardımcı olmak gerekiyor. Buradaki kabilelerin, sistematik olarak, bir bölgenin yeşil örtüsünü yok etmeleri ve sonra da başka bir bölgeye göçüp aynı hadiseyi orada da tekrarlamalarına izin verilmesi sadece kendi ülke ve insanlarına zarar vermekle, kıtlık ve hastalık getirmekle kalmıyor, aynı zamanda bütün gezegenin iklimini de kötü yönde etkiliyor. Kömür ve petrol gibi yeri doldurulmaz kaynakların, artık kar amacıyla sömürülmemesi gerekiyor. Kirliliğin önlenmesi, yakın tarihte dünya yasamasını ilgilendireceğe benziyor. Kişileri, kirletmeme ve yok etmeme yönünde harekete teşvik eden küçük çaplı projeler bugünkü durumu tersine çevirmeye başlamış durumdadır. Aynı zamanda, mesele artık uluslararası boyutta ele alınmaya da başladı.

Yeni bir farkındalığın oluşumu için gerekli insan sayısı, aslında son derece az. Örneğin, kölelik ve çocuk işçiliğinin kabul edilemez şeyler haline gelmesini küçük bir azınlığın gayretleri sağlamıştır. Bugün de her şeyin birbiriyle irtibatlı olduğunun kabulü, ikinci ileri adımı oluşturacak. Bunu gerçekleştirdiğimizde artık kendimizi, hakkında hiçbir sorumluluk hissetmediğimiz, ölmüş bir antitenin üzerine üşüşmüş karıncalar gibi hissetmemize de gerek kalmayacak.

Spiritüel bakış açısından, ekolojinin asıl önemi şu noktada odaklaşıyor: İnsanın yeryüzüyle olan sembiyotik² ilişkisini çok uzun bir süredir dikkate almamış olması. İnsanlık ve yeryüzünün birbirine bağlı ve birbirini destekleyici unsurlar oluşlarının göz ardı edilmiş olması. Kendimizi yeryüzünün sakinleri değil de,

hakimleri gibi görmeye başladığımızda, bu ilişki ihlal edilmiş oluyor. Yeryüzü kaynakları konusunda bir denge durumunu korumamız gerektiğini, bunun vazifemiz olduğunu fiilen unutmuş gözüküyoruz.

Kullandığımız tahripkar ve abartılı madencilik yöntemleri, aşırı ihtirasların bir dışa vurumu olan nükleer denemeler, toprağı kötüye kullanmamız ve ormanları yok edişimiz kaçınılmaz biçimde, yeryüzünün bize sunmuş olduğu emniyet ve mutluluğu kaybetmemiz sonucunu verdi. Biz ve yeryüzünün fiziki ve mistik bir bütünün, son derece kıymetli birer parçası olduğumuzu anlayana kadar, yeryüzündeki kaos ve karışıklıklar, ancak daha kötüye gidebilir.

Bütün öğretilerde bu konu çeşitli şekillerde, daima vurgulanmıştır. Diğer her şeyi etkilemeden küçücük bir serçenin dahi düşmemesi, bir kelebeğin kanat çırpmasının çok uzaklarda bir fırtınayı meydana getirmesi ile anlatılmak istenen, her şeyin birbirine çok sıkı bir şekilde bağlı olduğunu, yani "Birlik" ilkesini anlatmaya çalışılmaktadır. Sahra çölünde meydana gelenler herkesi ve her şeyi etkiler. Dünya Bankası bürolarında alınan kararlar hepimizin gündelik hayatlarını etkilemiyor mu? Aynı prensip, evrendeki her şeyin de birbiriyle ilintili olmasını açıklıyor. Yeryüzünde olanlardan etkilenmeyecek tek bir yıldız ya da gezegen yok. Anlamsızca işler yapmaktan kaçınmak artık yeterli değil, pozitif ekolojik sağlık için acilen çalışmaya başlamamız şart.

Artık kendimizi yok etmenin eşğine geldiğimizden, bu meselenin mantıklı bir çözümü bulunamıyor. Fakat bize bizim ona duyduğumuz

kadar ihtiyaç duyan çok daha büyük bir bütünün parçası olduğumuzdan, tamamen materyalist düşünme eşğini bir atlayabilirsek, gezegenimizi kurtarma konusunda yardım alacağımız da kesin gözüküyor.³ r

NOTLAR:

1. Aşırı yağış ve su baskınlarının, özellikle 1997-1998 yılı ortalarına kadarki süre zarfında meydana gelen felaketlerin başında geldiği araştırmalar sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu bir buçuk yıllık zaman içerisinde meydana gelen en büyük çaplı zararlara neden olmaktadır. Sadece '97 yılındaki su baskınlarının maddi faturası 14 milyar Dolar olarak ifade edilmektedir. Ayrıca sellerin neden olduğu erozyon ve toprak kaybının neden olduğu zararların bu rakamdan kat kat fazla olduğu da bilinen bir gerçektir.
2. Sembiyoz: Ortak yaşam. İki ya da ikiden çok türün bireyleri arasında ortaya çıkan çeşitli, birlikte yaşama biçimlerinin ortak adı. Bu bireyler arasındaki olumlu ya da olumsuz ilişkiler ortakçılık ve asalaklık gibi ilişki biçimleri yaratır. Karşılıklı yararlanma ilişkisi, büyük ölçüde yaşama gereksinimleri birbirinden çok farklı canlılar arasında görülür. (*AnaBritanica Genel Kültür Ansiklopedisi*)
Ruhçuluk (spiritüalizm) disiplininde elde edilen bilgiler ışığında temel evrensel yasalardan biri olan "Evrensel Yardımlaşma ve Dayanışma Yasası"nın sayısız görünüşlerinden biri olarak ele alınabilir. Bu yasaya göre var olan her şey farkında olsun ya da olmasın, kendi gelişimini başka varlıkların gelişmesine katkıda bulunarak sürdürür. Bu son derece doğal ve otomatik bir şekilde gerçekleşir. Fakat şuur ve irade sahibi ruhun yeryüzündeki yansıması olan insanın payına düşen, bu evrensel yasanın şuurlu uygulayıcısı olmaktır.
3. Pek çok kaynak bu radikal değişimlerin ve yeni dünya düzeninin Yeni Çağda gerçekleşeceğini ifade etmektedir. Bu kaçınılmaz değişimin gerçekleşme zamanının belirlenmesinde insanlığın tavrı ve seçimleri çok önemli bir etmendir. Yani geleceğin şekillenmesi, bir açıdan insanlığın bugünkü seçimlerine bağlıdır. Konuyla ilgili kapsamlı bilgi için: *Geleceğe Ait Kitle Rüyaları*, Dr. H. Wambach- Dr. C. Snow, Ege Meta Yayınları, 1998.

Kaynak: Yazarın Ege Meta Yayınlarından çıkan *New Age-Yeni Çağ Akımı* adlı kitaptan alınmıştır.

Şifa Deneyimi

Barbara Ann Brennan

ŞİFACI OLARAK uygulama çalışmaları yaptığım yıllar boyunca, pek çok hoş insanla tanışma ayrıcalığını yaşadım. Burada onların bir kısmını ve bir şifacının gününe anlam katan öykülerini bulacaksınız.

1984 yılının bir ekim gününde ilk hastam, yirmili yaşlarının sonunda, Jenny isimli bir genç hanımdı. Yaşam dolu, iri mavi gözlü, koyu renk saçlı ve 1,80 m boyunda bir öğretmendi. Lavantayı çok sevdiği için arkadaşları arasında "Lavanta Hanım" diye anılıyordu. Aynı zamanda yarım gün bir çiçekçide çalışıyor, özel günler için hoş çiçek düzenlemeleri yapıyordu. Başarılı bir reklamcıyla birkaç yıldır evliydi. Birkaç ay önce bir düşük yapmış olduğundan hamile kalamama durumu belirmişti. Neden hamile kalamadığını öğrenmek için doktoruna gittiğinde, bazı kötü haberler almıştı. Birkaç doktorun yaptığı testler ve ortak kararları sonucu, acilen yumurtalıklarının alınmasına karar verildi. Rahminde, plasentanın yapıştığı yerde birkaç habis hücre oluşmuştu. Jenny şaşırılmış ve korkmuştu. O ve eşi, maddi açıdan iyi duruma gelinceye kadar, çocuk yapmama kararı almışlardı. Ama artık bunu yapma şansına sahip değildiler.

O yılın Ağustos ayında Jenny bana ilk kez geldiğinde, bu yaşadıklarından söz etmemişti. Sadece, "Bana yardım et ve vücudumda ne gördüğünü söyle. Önemli bir karar almak zorundayım," demişti.

Şifa seansı boyunca onun enerji alanını, yani aurasını Yüksek Duyusal Algılama-YDA (High Sense Perception) ile gözden geçirdim. Rahminin sol alt tarafında bazı anormal hücreler gördüm. Aynı zamanda, düşük ile ilgili koşullar da gördüm. Anormal hücreler plasentanın yapıştığı yerde bulunuyorlardı. Ayrıca Jenny'nin durumunu ve ne yapılması gerektiğini tarif eden sözler duydum. Duyduğum, Jenny'nin okyanus kıyısında bir aylık bir tatile gitmeye, belli vitaminler almaya, belirli bir diyet ve meditasyon programına ve tek başına günde en az iki saat geçirmeye ihtiyacı olduğuydu. Bu bir

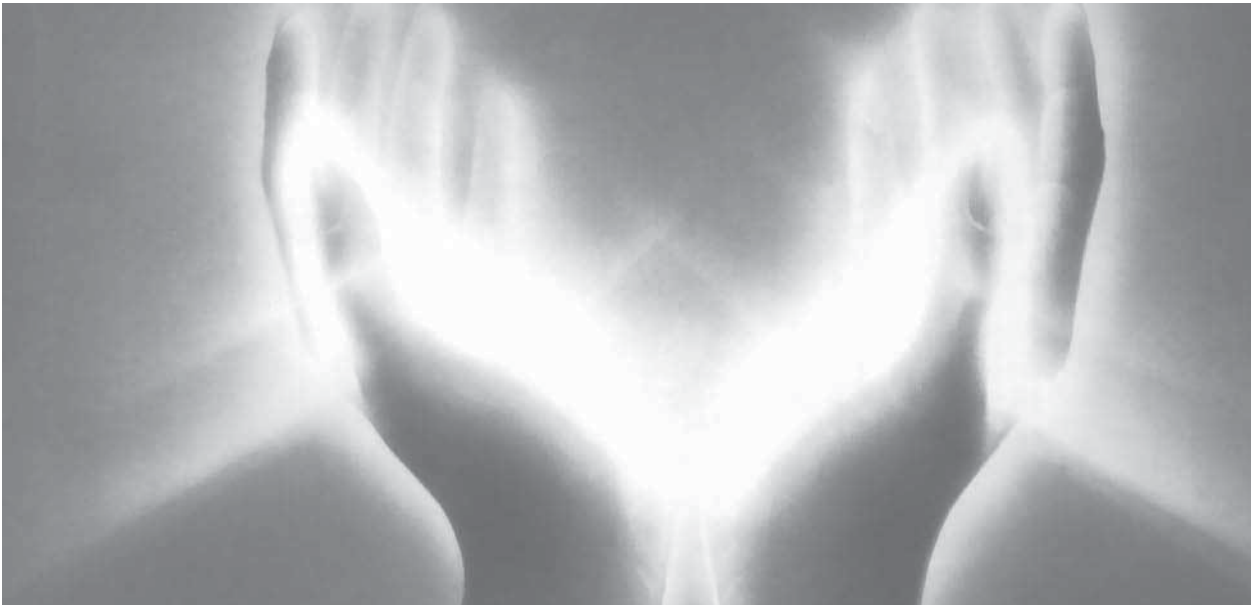
aylık kendi kendine şifa sürecinden sonra, geleneksel tıp dünyasına dönebilir ve test yaptırabilirdi. Şifanın tamamlandığı ve bana bir daha gelmesine gerek kalmadığı da söylendi. Şifa sırasında, onun psikolojik tavrı ve bu tavrın kendine şifa vermedeki yetersizliğini nasıl etkilediği konusunda bilgiler aldım. Düşük yaptığı için kendini suçluyordu. Bu durum da kendini baskı altına sokmasına ve dolayısıyla şifa işleminin gerçekleşmemesine yol açıyordu. İşin en zor kısmı, en az bir ay boyunca başka bir doktora gitmemesi ve kısırlaştırma uygulanmaması gerektiğini, bunların baskı durumunu daha da artıracığını ona söylemekti. Kalbi kırık çünkü bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Ofisimden ayrılırken biraz rahatlamıştı, şifa seansı boyunca tüm bunları düşüneceğini söylüyordu.

Ekim ayında, Jenny tekrar geldiğinde, yaptığı ilk şey bana sarılmak ve şükranlarını minik bir şiirle ifade etmekte. Tıbbi testleri normaldi. Ağustos ayını arkadaşlarının Fire Adası'ndaki evinde, onların çocuklarına bakarak geçirmişti.

Diyetini uygulamış, vitaminlerini almış ve günde birkaç saat boyunca kendine şifa vermişti. Birkaç ay beklemeye karar verdi ve tekrar hamile kalmayı denedi. Bir yıl sonra dünyaya sağlıklı bir oğlan bebek getirdiğini duydum.

O gün ikinci hastam Howard'dı. Bir süre önce tedavi etmiş olduğum Mary'nin babasıydı. Mary'nin rahminde altı şifa seansı ile temizlenen kanser başlangıcı vardı. Birkaç yıldan beri testleri temiz çıkıyordu. Kendisi de hemşire olan Mary, hemşirelere modern teknikler konusunda eğitim veren ve hastanelere hemşire yetiştiren bir kuruluşun başındaydı. Çalışmalarımı ilgilenmişti ve bana hasta yolluyordu.

Howard birkaç aydan beri geliyordu. Emekli bir işçiydi. Birlikte çalışması hoş bir kişiydi. Bana ilk geldiğinde rengi neredeyse griydi ve kalp ağrıları çekiyordu. Bitap düşmeden, bir odanın içinde bile yürüyemez haldeydi. İlk seanstan sonra teni pembeleşmiş ve kalp ağrıları ortadan kaybolmuştu. İki ay süren haftalık seanslardan sonra, tekrar dans edebilecek hale gelmişti. Atardamarlarını plak tabakasından temizlemek için Mary ve ben, bir

"doğal tedavi" doktorunun tavsiyelerine uyarak şifalı bitki reçeteleriyle birlikte ellerimizle şifa uyguluyorduk. O gün, alanını dengelemeye ve güçlendirmeye devam ettim. Gösterdiği gelişme doktorları ve arkadaşları için inanılmazdı.

O gün gördüğüm bir başka hasta da Ed'di. Kol bileğindeki sorun nedeniyle bana gelmişti. Eklemeleri zayıflamaktaydı. Ayrıca cinsel ilişki sırasında orgazm olduğunda da bazı acılar çekmekteydi. Sırtı da güçsüzleşmişti, birkaç tabak bile taşıyamıyordu. İlk seansta, kuyruk sokumunun on iki yaşındayken zedelendiğini gördüm. Bu sırada, ergenlik çağının karmaşık cinsel düşünceleriyle uğraşıyordu. Geçirdiği kaza bunları azaltmış, dolayısıyla onun da bunlarla başa çıkması daha kolay hale gelmişti.

Kuyruk sokumu sola doğru sıkışmış ve omurilik sıvısının gerektiği şekilde yol almasına engel olacak duruma gelmişti. Bu da tüm enerji sisteminde bir dengesizliğe yol açıyordu. Bu durum sırtının altından başlayarak, ortası ve üst kısmının zayıflamasına yol açıyordu. Vücudunun bir bölümü zayıfladığında, diğer bir bölümü bunu telafiye çalışıyordu. Eklemelerinde gerilim oluşmuş ve vücudundaki bu zayıflama işlemi yıllar almıştı.

Birkaç ay boyunca, gerçekten başarılı bir şifa uygulaması gerçekleştirdik. Belkemiğini yerine getirme işiyle başlayarak, dengesizlik ve zayıflık halini adım adım ortadan kaldırdık. O öğleden sonra, yakındığı tek sorun sol bileğindeki zayıflıktı. Önce tüm enerji sisteminin dengesi üzerinde çalıştık, sonra ayrıca sol bileğindeki sorun üzerinde durduk.

O gün gördüğüm sonuncu hastam Muriel'di, bir sanatçı ve tanınmış bir cerrahın karısıydı. Bu, benimle üçüncü randevusuydu. Üç hafta önce ilk kez geldiğinde, tiroit sorunu vardı. Durumu hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için yine YDA'yı kullanmıştım. Büyüyen tiroidinde kanser belirtisi yoktu ve doktorlarının uyguladığı ilaç tedavisi ile beraber yürütülecek iki seans ile sorun ortadan kalkabilirdi. Cerrahi müdahaleye ihtiyaç yoktu bence. Kendisine tiroidi küçültecek ilaçlar yazan birkaç doktorla görüşüğünü doğruladı. İlaçların durumunu hafifleteceğini ama yine de cerrahi müdahale gerekeceğini ve kanser riski olabileceğini söylemişlerdi. İkinci görüşmemizden bir hafta sonra ameliyata alınacaktı. Bir hafta arayla iki seans uyguladım. Ameliyat tarihine kadar durumu düzeldi ve müdahaleye gerek olmaması cerrahları pek şaşırttı. Her şey normale dönmüş mü, diye öğrenmek için kontrole geldi. Dönmüştü.

Mucize gibi görünen bu olaylar nasıl gerçekleşmişti? Bu insanlara yardım etmek için ne yapıyordum? Yaptığım şey dokunarak şifa, iman şifası veya ruhsal şifa olarak adlandırılabilir bir şeydi. Bu gizemli bir şey değildi, kimi zaman karmaşık olsa da, genel olarak anlaşılır bir şeydi. Bu, her birimizin çevresini saran İnsan Enerji Alanı dediğim düzeni tekrar dengeye kavuşturmaktı. Hepimizi çevreleyen ve fiziksel bedenimize işleyen bir enerji alanı ya da aura vardır. Bu da sağlığımızla doğrudan ilintilidir. Yüksek Duyusal Algılama (YDA) normal duyuların ötesinde var olanları kavramamızın bir yoludur. Normal olarak görülemeyen,

duyulamayan, dokunulamayan, koklanamayan, tadılamayan şeyler bu yolla algılanır. Bu, normal görüşünüzle algılayamadığınız şeyleri bir şekilde görmenin yoludur. Bu, hayal etme değildir. Bazen durugörü diye ifade edilen şeye benzer. YDA her şeyin etrafında ve içinde var olan, adeta sıvıyı andıran enerji alanlarının arasındaki karşılıklı etkileşen dinamik dünyayı ortaya çıkarır. Yaşamım boyunca içinde var olduğumu hissettiğim enerji denizinde dans ettim ve bu enerjinin bizi desteklediğini, beslediğini, bize hayat verdiğini fark ettim. Birbirimizi bu enerjiyle hissediyoruz; biz ona aitiz o bize ait.

Öğrencilerim ve hastalarım insanların enerji alanlarını ilk olarak ne zaman gördüğümü soruyorlar. Bunun işe yarar bir araç olduğunu ilk ne zaman fark ettim? İnsanların, normal duyu kavramının ötesinde bir şeyler olduğunu anlama yeteneği nasıl bir şeydir? Bu bana özel bir şey mi, yoksa öğrenilebilir mi? Eğer öyleyse, kendi kavrama sınırlarını genişletmek için ne yapabilirler ve bu onların yaşamlarına nasıl bir değer katar? Tüm bunları cevaplamak için en başa dönmek gerek.

Çocukluğum oldukça yalın geçti. Wisconsin'de bir çiftlikte büyüdüm. Etrafta birlikte oynayacak çok sayıda çocuk olmadığı için genelde vaktimi kendi başıma geçirirdim. Odunların arasında tek başıma zaman geçirir, minik hayvanların yanıma gelmelerini beklerdim. Etrafımda olup bitenlerle kaynaşmışım. Bu yalnızlık ve bekleme anlarının önemini çok geçmeden kavradım. Bu sessiz anlar yardımıyla normal insan deneyimlerinin ötesinde var olanları kavrama

yeteneğimin geliştiği geniş şuur alanına adım attım. Küçük hayvanların nerede olduklarını, hiç bakmadan bildiğimi hatırlıyorum. Yerlerini hissedebiliyordum. Odunların arasında gözüm kapalı yürür, dokunmadan ağaçların yerlerini anlayabilirdim. Gözle görülenden daha fazla bir his uyandırdıklarını anlıyordum. Ağaçların yaşam enerji alanları vardı ve bunu hissedebiliyordum. Sonra ağaçların ve küçük hayvanların enerji alanlarını görmeyi öğrendim. Bu alanın bir mumun ışığı gibi görülebildiğini anladım. Ve keşfettim ki her varlığın enerji alanı, boşluk bırakmayacak şekilde birbirine bağlıydı. Her şey, ben dahil, bu enerji denizinin içinde yaşıyordu.

Bu benim için heyecan verici bir keşif değildi. Basit bir deneyimdi, bir ağacın dallarında kestane yiyen bir sincabı seyretmek gibi. Dünyanın işleyişi üzerine bu deneyimlere dayanarak teoriler üretmedim. Bunları herkesin bildiği doğal şeyler olarak kabul ettim ve bu durumu unuttum.

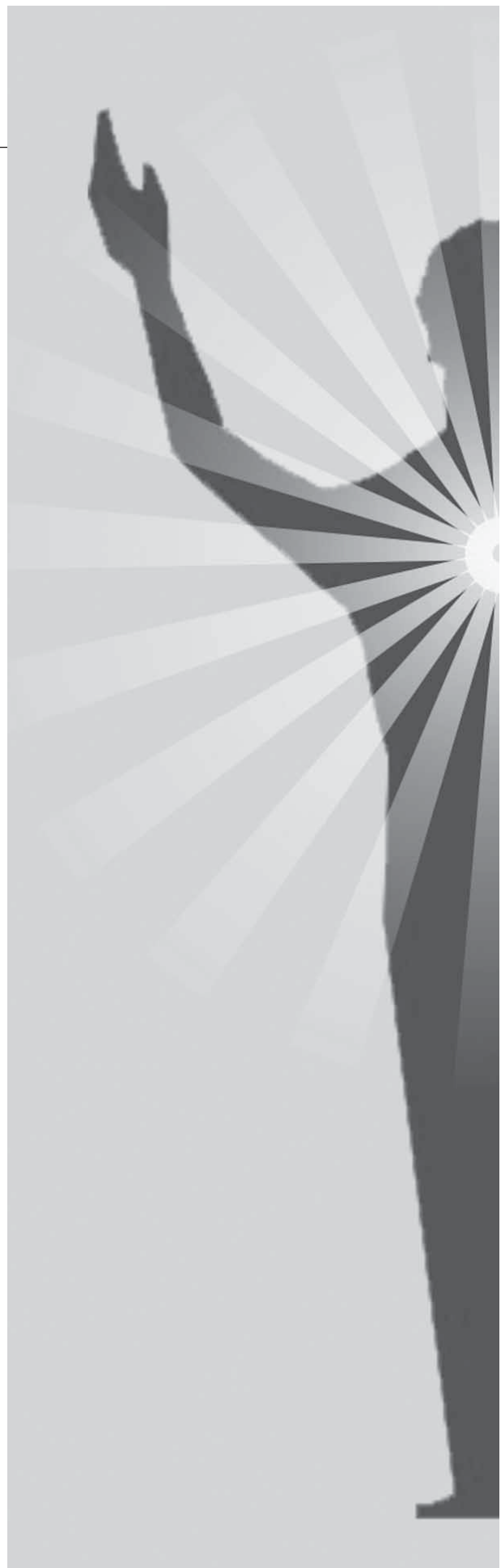
Ergenlik çağına girdiğimde ormana gitmeyi bıraktım. Dünyanın işleyişi ve olayların oluş biçimi üzerine düşünmeye başladım. Dünyanın işleyişi ve düzeni hakkında sorular sormaya başladım. Üniversiteye gittim, atmosfer fiziği üzerine mastır derecesi aldım, NASA için araştırma çalışmaları yaptım. Eğitim aldım ve danışman oldum. İnsanlara danışmanlık yaptığım ve onların başları etrafındaki rengi hissettiğim yıllarda, ormanda çocukken hissettiklerimi yeniden hissettim. Ve anladım ki bu anılar, Yüksek Duyusal Algılama veya durugörü olarak adlandırdığım şeyin kaynağını oluşturan deneyimlerdi. Sonunda

beni kritik biçimde, hasta olanlara tanı koyma ve onlara şifa vermeye yönelten asıl şey işte, bu çocukluk deneyimleridir.

Geriyeye baktığımda, bu yeteneğimin doğumumdan itibaren var olduğunu görüyorum. Sanki görünmeyen bir el bu deneyimleri kazanmamı sağlamış ve beni bulunduğum duruma adım adım yaklaştırmıştı; adeta bir okulda, hayat adını verdiğimiz okulda bir sınıftan bir üst sınıfa geçer gibi.

Ormandaki deneyimlerim, duyularımı genişletmişti. Üniversite eğitimi ise, zihnimi mantıklı kullanabilmeyi öğretti. Danışmanlık eğitimi gözlerimi ve kalbimi insanlığa açtı. Son olarak ise, ruhsal eğitim (bundan daha sonra bahsedeceğim) olağanüstü deneyimleri "gerçek"miş gibi kabul edip değerlendirmemi sağladı. Bu deneyimleri nasıl anlayacağım konusunda bir çerçeve oluşturmaya başladım. Yavaş yavaş, Yüksek Duyusal Algılama ve İnsan Enerji Alanının ana parçaları kafamda oluşmaya başladı.

Bunların herkesin yaşamının parçası olduğuna inanıyorum. YDA'yı geliştirmek için geniş bir şuur alanına girmek gerekli. Bunu yapmanın farklı metodları var. Meditasyon en çok bilineni haline geldi. Meditasyonun pek çok uygulanış formu var, önemli olan size en uygun olanını bulmak. Kitabın ilerleyen bölümlerinde, seçmek isteyeceğiniz formlardan bahsedeceğim. Bahsedebileceğim diğer yöntemler ise yürüyüş, balık avlama, kumlara oturup dalgaların devinimlerini izleme veya çocukluğumda benim yaptığım gibi, ormanda dolaşma gibi şeyler. Meditasyon, hayal kurma veya ne

demek isterseniz, bunları zaten yapıyor musunuz? Burada önemli olan tek şey, kendinizi dinlemek için zaman ayırmanız; neye ihtiyacınız olduğu, kavgayı nasıl kazanacağınız, neyin sizin için yanlış olduğu, ne yapmanız gerektiği gibi seslerle, daima dolu olan zihninize biraz sessizlik getirmek. Kafanızdaki bu aralıksız gevezelik sona erdiğinde, yeni ve ahenkli bir dünyanın tüm hoşluğuyla önünüzde açıldığını göreceksiniz. Etrafınızda gerçekten olup bitenle kaynaşacaksınız, tıpkı ormanda benim yaşamış olduğum gibi. Bireyselliğiniz kaybolmayacak, aksine daha da gelişecek.

Etrafımız ile kaynaşmak, genişlemiş bir farkındalığı deneyimlemeyi tarif etmenin bir yoludur. Örnek olarak, bir mumu ve alevini düşünelim. Kendimizi şuurlu (alev) bir beden (balmumu ve fitil) olarak tanımlayabiliriz. Geniş bir şuurlu alanına girdiğimiz zaman, kendimizi aynı zamanda, alevden yayılan ışık olarak görmeye başlarız. Işık nerede başlar, alev nerede sona erer? Bir sınır var gibidir ama tam olarak nerede? Işık aleve sızmıştır. Odada mumdaki bağımsız var olan ışık (enerji denizi) aleve sızarmı? Evet. Odadaki ışık nerede başlar, mumun ışığı nerede? Fizikte mumun ışığının sınırı çizilemez, o sonsuzluğa karışmıştır. O zaman son sınır nedir? Geniş şuurlu sonucunu olarak, benim YDA deneyimim sınırın olmadığını gösterir. Şuurlu genişledikçe YDA gelişir, zaten var olan ama önceden kavrayış alanımın dışında bulunan şeyleri de anlamaya başlarım. YDA geliştikçe, gerçeklik önüme serilir. Önce, varlıkların çevresini saran enerji alanlarını kabaca hissettim: Bu, ancak cildin iki buçuk cm kadar ötesine kadar

uzanan ince bir tabaka şeklindeydi. Kendimi geliştirdikçe, bunun kusursuz bir öz, az yoğun bir ışık olduğunu fark ettim. Sınırları bulmaya çalıştıkça, daha ötesini keşfediyordum. Sınır neresiydi? Aslında sadece tabakalar vardı: Alev tabakası, sonra alevin ışığı, sonra da odanın ışığı. Sınırları ayırt etmek zordu. Her dış katman daha genişlemiş bir şuur alanı ve daha gelişmiş bir YDA gerektiriyordu. Şuur alanı genişledikçe, önceden loş olarak fark ettiğiniz ışık parlak hale geliyor ve tanımlar keskinleşiyordu.

Yıllar boyunca YDA'mı geliştirirken, gözlemlerimi derledim. Bu gözlemler danışmanlığımın on beş yılını aldı. Fizik alanında çalışırken, insanları çevreleyen enerji hakkında daha şüpheci bir yaklaşıma sahiptim. Fakat zaman geçtikçe, gözlerim kapalı dahi olsa bu gözlemi yapabilir hale geldim. Ve kendi kişisel yolculuğum başladı, beni daha önce bulunmadığım bir dünyaya; insanlar, evren ve ilişkiler hakkındaki gerçekliği algılayışımın tamamen değiştiği bir dünyaya taşıyan bir yolculuk.

Enerji alanının insan sağlığı ve dinginliği ile birebir ilintili olduğunu gördüm. İnsan eğer sağlıklıysa bu kendini enerji akışının dengesizleşmesi ve/veya durgunlaşmış enerjinin akışı kesmesi ve koyulaşmış renkler şeklinde gösteriyor. Sağlıklı insan ise, parlak renkler ve dengeli bir enerji akışı taşıyor. Bu renkler ve formlar hastalıklara göre değişmekte. YDA tıpta ve psikolojik danışmanlıkta önemli bir yer tutmaktadır. YDA yöntemini kullanarak, fiziksel ve psikolojik bozuklukları anlama ve şifa verme konusunda kendimi geliştirebildiğime inanıyorum.

YDA ile psikosomatik hastalıkların mekanizması, hemen gözlerinizin tam önüne serilir. YDA hastalıkların enerji alanında nasıl ortaya çıktığını ve zaman ve yaşam tarzıyla beraber gelişip nasıl ciddi boyutlara ulaştığını gözler önüne serer. Pek çok kez, hastalıkların nedeni psikolojik veya fiziksel travmalardır ya da her ikisi birden. YDA hastalığının nasıl başladığını açığa çıkardığı için tersine nasıl çevrileceğini de anlamamızı sağlar.

Alanı görmeyi öğrenirken, onunla şuurulu bir şekilde ilişki kurmayı da öğrendim. Kendi enerji alanımla bir başkasının alanını etkileşime geçmesi için yönlendirebiliyordum. Kısa zamanda, sağlıklı bir alanı tekrar dengeye oturtarak sağlığına kavuşturmayı başardım. Dahası müşterimin hastalığının sebeplerini görebilecek bilgiyi de alıyordum. Bu bilgi benden ya da ben diye düşündüğüm şeyden çok daha yüksek bir zekadan geliyor gibiydi. Bu bilgi alma yolu kanallaşma olarak tanımlanmakta. Kanallaşma yoluyla alınan bilgi, hastanın enerji alanını tekrar dengeye koyacağım sırada söz, kavram ve sembolik resimler haline gelirdi. Bunu yaparken her zaman farklı bir şuur alanında olabilirdim. YDA'yı kullanarak bilgi alma (kanallaşma veya durugörü) yolunda kendimi geliştirdim. Enerji alanında gördüğümü doğrudan bir söz, bir resim ya da kavram olarak birleştirebilirdim. Örneğin, bir vakada "o kanser" dendiğini duydum ve siyah noktalar gördüm. Siyah noktalar, daha sonra çekilen bir tomografi filminin sonuçlarıyla biçim, boyut ve yer olarak bağlantılıydı. Bilgilerin YDA yoluyla bu şekilde birleştirilmesi daha

verimliydi ve ben hastanın durumu ile ilgili olarak daha kesin fikir sahibi oluyordum. Ayrıca hastanın şifa süreci sırasında, kendi kendine nasıl yardımcı olacağı yolunda da bilgi ediniyordum. Bu işlem genellikle hastalığın ciddiyetine göre birkaç hafta ya da ay süren bir dizi seans gerektiriyor. İşlem tekrar bir düzen sağlama üzerine kurulu, bu da yaşam tarzını değiştirmeyi ve travmanın başlangıcını ele almayı içeriyor.

Şurası önemli, hastalığın daha derindeki anlamı üzerinde düşünmek gerek. Hastalık bizim için ne ifade ediyor? Bundan ne öğrenebilirim? Hastalık, basitçe söylersek, vücudunuzun size gönderdiği bir mesaj: Bir dakika, yolunda gitmeyen bir şey var. Kendini bütün olarak dinlemiyorsun, çok önemli bir şeyleri

ihmal ediyorsun. Nedir bu? Hastalığın kaynağı bu şekilde irdelenmeyi gerektiriyor; psikolojik ya da hisler düzeyinde, anlayış düzeyinde ya da şuurlu olması gerekirse de yaşam tarzındaki bir değişiklik. Hastalığı yenmek ilaç içmekten çok, kişisel çaba gerektiriyor. Kişisel değişim ve çaba olmazsa, sadece hastalığın başladığı kaynağın olduğu yere dönmemize neden olacak farklı problemler yaratırız. Kaynak her şeyin anahtarıdır. Kaynak ile uğraşmak, genelde kişinin benliğiyle ilintili olan yaşamın değişmesini gerektirir. Bu da bizi benliğimizin daha derinlerine, bazen yüce benlik veya içimizdeki ilahi kıvılcım denen yere yönlendirir. r

Kaynak: Yazarın Meta Yayınlarından çıkan *Işığın Elleri* adlı kitaptan alınmıştır.

HABER

BİLYAY Akademi Yaz Tatiline Girdi

2009-2010 döneminde, Ekim ayından bu yana çalışmalarını yapan 1., 2. ve 3. sınıf Bilyay Akademi öğrencileri yaz tatilinden önceki son derslerini 19 Haziran günü gerçekleştirdiler. Yaklaşık 9 aydır, her cumartesi çalışmalara devam eden tüm Bilyay Akademi katılımcılarına güzel bir yaz tatili diliyoruz. r

Düşünce Formları

Fadime Emir

OLAĞAN HAYAT içinde pek çok olay yaşar, çeşitli deneyimlerden geçersiz. Her deneyim pozitif veya negatif olabilen duygular içerir. Duygunun şiddeti deneyimin derinliğine ve kişinin kendi gerçeklik algısına göre değişkenlik gösterir. Örneğin, aynı olayın muhatabı olan iki kişiden biri bu olay nedeniyle şiddetli bir kızgınlık hissederken, bir diğzerinin hissettiği kızgınlığın dozu oldukça düşük olabileceği gibi, bu kişi başka bir duygu da hissedilebilir.

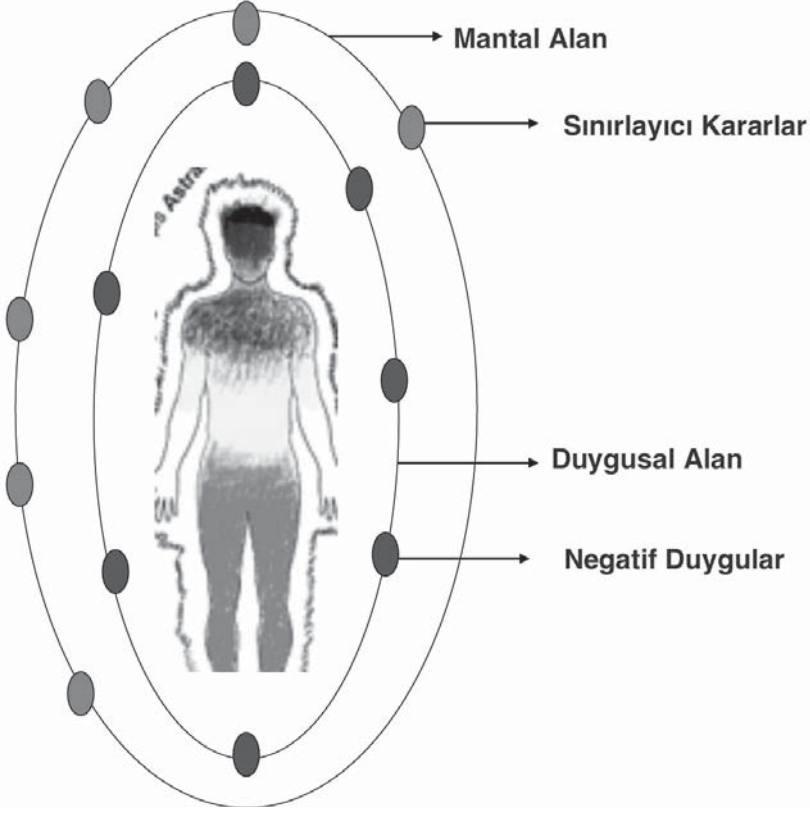
Duygular ve düşünceler enerjetik bir güçtür. Bu güçler geçmişten günümüze bilincimizin uzak geçmişinden transfer edilebildiği gibi, bu hayattaki deneyimlerden de kaynaklanabilmektedir. Benzer deneyimlerle hissedilen duyguların giderek pekişmesi, onlara ait düşünce formlarını ya da ayrılmış düşünce şekillerini oluşturur ve güçlendirir. Oluşan düşünce formları enerji olarak beslenmediği zaman yavaş yavaş kendiliğinden dağılır. Ancak beslendikçe güçlenir ve kendi formunu kazanır.

Her düşünce formu kendi gerçeklik tanımlamasını içerir. Örneğin, "insanlar zalimdir, aşık olmak zayıflıktır, sevmezsem güvenemem, ben kötüyüm, bunu asla tekrar yapmayacağım, kendimden nefret ediyorum" gibi düşünce formları enerji alanımızın, başka bir deyişle auramızın çeşitli katmanlarına yerleşir.

"Suçluluk, korku, öfke" gibi duyguların oluşturduğu düşünce formları enerji alanımızın duygusal beden denilen katmanında bulunurken, "kimseye güvenemem, ben kötüyüm, bütün erkekler acımasızdır" gibi sınırlayıcı inanç kalıpları, yani zihinsel kararlar enerji alanımızın zihinsel beden denilen katmanında bulunur.

Düşünce Formları Gözlemlenebilen Gerçekliklerdir

BU DÜŞÜNCE FORMLARI enerjik olup durugörürler tarafından gözlemlenebilen gerçekliklerdir ve çeşitli yoğunluklarda renkler

yayar. Bunların yoğunlukları, biçimi, büyüklüğü kişinin verdiği enerji ya da öneme göre değişir. Düşünce formları kendilerini oluşturan kişinin alışkanlık haline gelmiş düşünceleri ile yaratılır ve beslenir. Düşünce ne kadar kesin ve açıksa düşünce formu da o kadar kesindir. Bu düşüncelerle el ele giden duyguların doğası ve gücü düşünce formuna rengini, yoğunluğunu ve gücünü verir.

Örneğin, "terk edilme" korkusunun sürekli düşünülmesi bir düşünce formunu oluşturabilir. Bu düşünce formunun yaratıcısı sürekli olarak, bu kesinlikle olacaktı gibi davranır. Böylece, düşünce formunun yaydığı enerji bireyin enerji alanını olumsuz yönde etkiler. Şuurlu ya da şuursuz olarak bu düşünce formu güçlendikçe,

korkulan sonun gerçekleşmesi ihtimali de artmış olur.

Düşünce Formları Etkin Bir Güçtür

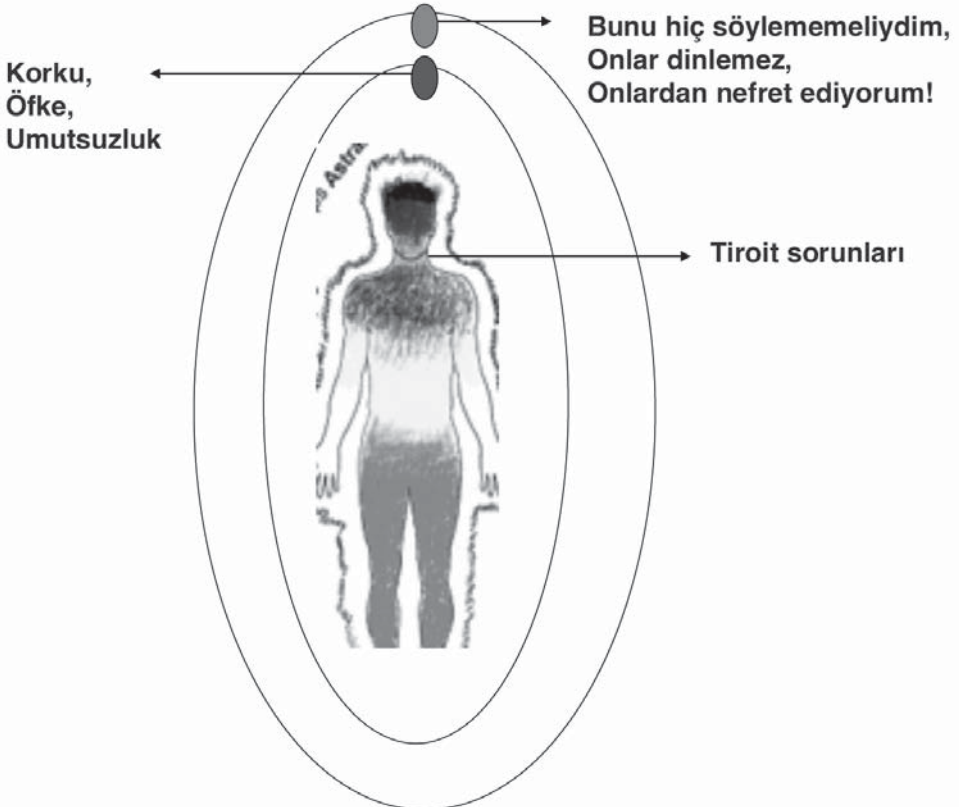
DÜŞÜNCE FORMLARI genellikle kişilik ile uyumludur ve özellikle dikkati çekmezler. Bu düşünce formlarının oluşması çocukluk dönemlerine de rastlayabilir. Daha sonra gelişen kişilikler ile pekişir ve enerji alanı içinde taşınan süptil, ince seviyeli valizler gibidir. Bu düşünce formları ya da inanç sistemleri kişinin dış gerçekliğinde pek çok "etkiyi" çeker. Birey yaşam deneyimleri, öğrenmeleri ve büyüklerini taklit ile

edinebildiği bu düşünce formlarının enerjisini yaymaya devam ettiği sürece, onların esiri gibi davranmaktan kendini alamaz. Adeta kendi içinde ama kendinden bağımsız güçlerin etkisi altında gibidir. Birey etkin bir sağaltıma muhatap olmadığı sürece kendini bu kronik devirden kurtaramaz. Genellikle yaşamdaki şoklar veya ciddi hastalıklar bu döngüyü kırmak üzere olsa da, derin sebep yerinde durdukça, gereken anlam veya mesaj bilinç alanında bir idrake neden olmadıkça, yaşam bu otomatik mekanizmaların döngüsüyle devam eder. Bunların çözülmesi yapılmadığı sürece etkilerini sonraki hayatlarda da sürdürebilir. Tecrübelerin gösterdiğine

göre bu hayatta etkisini gösteren düşünce formlarının bir kısmı önceki hayatlardan da transfer edilmiş olabilmektedir.

Düşünce formları belli bir süre aura içindeki bir katmanda sabit ve hareketsiz bir biçimde kalabilir. Ancak herhangi bir deneyimle hissedilen çeşitli duygular tarafından tetiklenir. Tetiklendikçe uyanan bir güç gibi, kişiyi o duygu veya inanç seline çeker. Önlenemeyen bir öfke, sinirlilik, güvensizlik, yalnızlık hissi, fiziksel hastalıklar gibi tezahürleri olur.

Enerji alanının çeşitli katmanlarındaki düşünce formları pasif durumdaki parazitler gibi sessizce bekleyebilir. Bu hayatta geçmişteki duyguyu veya inancı tetikleyecek

benzer deneyimler söz konusu olduğun an, enerji olarak uyanır ve tetiklenmiş olur. Tetiklenip güçlendiğinde duygu, tavır, tutum ve davranışlarımızı belirleyen egemenliklerini sergilemeye başlar. Bunların gücüyle orantılı olarak, fizik bedende çeşitli sağlık sorunları veya reaksiyonlar baş gösterebilir.

Düşünce Formlarına Ulaşılabilir

BU DÜŞÜNCE FORMLARINA çeşitli beden çalışmalarıyla, bedensel ve zihinsel gevşeme uygulamalarıyla, meditasyonla, psişik şifacılıkla, ipnoterapi ve regresyon gibi terapi teknikleriyle ulaşılabilir. İlgili duygular ifade edilerek bu düşünce formları şuurun odağına getirilebilir ve bu duygular hafifletilerek söz konusu düşünce formunun enerjisinin çözülüp dağılması sağlanabilir. Bu yapıldığında o düşünce formunun fizikte neden olduğu bir sorun varsa bu sorun da kendiliğinden iyileşir.

Şimdi, sizlerle bir iyileşme pratiği deneyimimi paylaşmak istiyorum.

Danışanlarımdan biri beş altı yıldan beri bir türlü iyileşmeyen mide ağrısı sebebiyle geldi. İki kez endoskopi yapılmış ve yüzeysel gastrit teşhisi konmuş. Doğal olarak doktorlarının önerdiği ilaçları kullanmış. Mide ağrısı zaman zaman hafiflese bile bir türlü geçmemiş.

Bu danışanımla bilinç alanındaki sebebi ararken, danışanım bir geçmiş yaşam deneyiminin içine girdi. O hayatında, oldukça eski bir şehrin yöneticisinin emrinde çalışan güvenlik görevlisi konumunda

*Duygusal yaraları,
ayrışmış düşünceleri
ışığa dönüştürüp
özgürleşmenin şifasını
yaşayalım.*

bir erkek olduğunu algıladı. Yöneticisinin emriyle pek çok insanı cezalandırdığını, kırbaçladığını anlattı. O hayatındaki ölüm anına yönlendirdiğimde, yaptıklarından dolayı güçlü bir suçluluk duygusunu beraberinde götürdüğünü keşfetti. Seans sırasında bu suçluluk duygusunun enerjetik baskısını tam da midenin üst kısmında, sanki katı ve baskı yapan bir ağırlık gibi algıladı. O duygunun enerjisini serbest bıraktıkça yavaş yavaş bu baskının da yumuşayıp dağıldığını hissetti. Çalışmamızın üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra beni aradı ve artık hiçbir şikayetin kalmadığını söyledi. Bu çalışmanın üzerinden iki yıl geçti ve rahatsızlık bir daha kendini göstermedi.

Bu örnekten hareketle doktorların gereksiz ilaçların işe yaramaz olduğu anlamı çıkmaz tabi ki. Hekimler ve ilaçlar holistik şifa anlayışının vazgeçilmez unsurlarıdır. Holistik şifa anlayışında fizik beden, duygusal beden, zihin ve ruhsal beden ayrımı yoktur. Her biri gerçekliğimizin ve kendimizi burada, fizik mekanda tezahür edişimizin farklı enerjetik boyutlarıdır. Sorunun kaynağının hangi boyutta bulunduğu ve hangi sebeple oluştuğuna bağlı olarak

izlenecek strateji, kavuşmak istediğimiz şifa haline ulaşmamızı kolaylaştırır. Örneğin, bahsedilen sorunun sebebi helikobakter pilori dediğimiz bakteri olsaydı, elbette ki kullanılacak antibiyotik de iyileşmeyi sağlayabilirdi. Ancak bu bakterinin üremesine neden olan enerjetik zafiyet duygusal veya zihinsel kökenli ise hastalık tekrarlayabilirdi.

Kahramanlar İyileşir

BU VE BENZERİ vakalar genellikle, sadece şifacının ya da terapistin başarısıymış gibi algılanır. Evet, bu bir terapist için başarı, belki de mutluluk öyküsüdür. Terapistin rehberliğinde çalışılmış ve sonuç alınmıştır. Ancak ben bunun gibi başarıların asıl kahramanlarının danışanlar olduğunu düşünüyorum.

Bu şekilde, sorunları nedeniyle yardım isteyen danışanlar kendi bilinç alanına, enerji alanının çeşitli katmanlarına bakabilme cesareti göstererek duygusal veya zihinsel yaralarını iyileştirebilen kahramanlardır. Bu kahramanlar, sorununun sebebi her ne olursa olsun, ne kadar acı verici olursa olsun onu keşfetme, onunla yüzleşebilme ve geçmişten gelen acıyı serbest bırakabilme cesaretindedirler. Hepimizin duygusal yaraları, düşünce formları, ayrılmış düşünce şekilleri var. Bu önermeyi kabul edebilenlere şu soruyu sorabiliriz sanıyorum. Bunları taşımaya devam edip gölgelerimizi beslemeye devam mı edelim, yoksa ışığa dönüştürüp özgürleşmenin şifasını mı yaşayalım? Seçim sadece ve sadece bize kalmıştır. r

Not: Yazar Fadime Emir şifacı, şifa eğitmeni ve regresyon terapistidir. Ayrıntı bilgi için www.ruhsalsifa.org adresinden bilgi alınabilir.